

บทที่ 5

พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงทำสิ่งที่อัศจรรย์

คำพยานของผมในตอนนี้ ผมจะอธิบายเพิ่มเติมบางอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วง 10 ปีที่ผมอยู่ในลอนดอน เวลาสิบปีเป็นช่วงที่ยาวนาน ฉะนั้นผมจึงเลือกเล่าได้เพียงไม่กี่เหตุการณ์ ถึงอย่างนั้นผมก็ยังต้องตัดรายละเอียดมากมายออกไป ผมเข้าเผื่อองค์ผู้เป็นเจ้าของและถามพระองค์ว่า “พระองค์อยากจะให้ข้าพระองค์บอกอะไรในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำหรือ?” อะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงกระทำนั้น จะเป็นลักษณะที่พิเศษมาก และเราเรียกมันว่าสิ่งอัศจรรย์ ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นนำอัศจรรย์สำหรับเรา เพราะว่ามันไม่ใช่สิ่งธรรมดา และสิ่งที่เหนือธรรมชาติจะทำให้เราประหลาดใจ ผมตั้งใจจะเล่าถึงเหตุการณ์เหล่านี้ที่ไม่มีคำอธิบายของมนุษย์ นั่นก็คือ คุณไม่สามารถจะหาคำอธิบายด้วยเหตุผลทางจิตวิทยาหรือด้วยคำอธิบายของมนุษย์กับเหตุการณ์เหล่านั้นได้

เรียนรู้ที่จะให้พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในผม

เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่า ถ้าหากว่าเป็นชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง ตลอดชีวิตคริสเตียนก็จะเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ ถ้าหากไม่ใช่สิ่งนี้อัจฉริยะ นั่นก็ไม่ใช่พระเจ้าที่กำลังทำงานอยู่ เมื่อไรก็ตามที่พระเจ้าทรงทำงาน ก็จะเกิดสิ่งนี้อัจฉริยะขึ้น ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นด้วยการตายและจบลงด้วยการมีชีวิต ซึ่งสวนทางกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกทางกายภาพ เราเริ่มต้นโดยการถูกตรึงกับพระคริสต์ (กาลาเทีย 2:20) และโดยการถูกตรึงนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้เราเป็นขึ้นเพื่อจะมีชีวิตใหม่ (โรม 6:4)

เพื่อให้เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องการตาย ผมจะอธิบายเรื่องนี้ในลำดับที่กลับกัน มันหมายความว่าอันดับแรก ผมจะพูดเกี่ยวกับชีวิตของผมในพระคริสต์หรือพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในผม เหมือนเพลงที่กล่าวว่า “พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” ผมไม่ได้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในผม

มันเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจว่า เราจะมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทำงานในเราและผ่านเราได้ก็เมื่อพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในเรา สิ่งที่ผมกังวลกับคริสเตียนส่วนมากก็คือ พวกเขาแทบจะไม่เคยมีประสบการณ์อะไรเลยกับการทำงานของพระเจ้า ที่สามารถเรียกได้อย่างถูกต้องว่าอัศจรรย์หรือเหนือธรรมชาติ เรื่องนี้ทำให้ผมกังวลเพราะผมสงสัยว่าพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในพวกเขาจริง ๆ หรือไม่ พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณไหม? เมื่อพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณ พระเจ้าจะทรงทำสิ่งต่างๆในคุณและผ่านคุณ และสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นเราจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ พระองค์ไม่ได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์เหล่านี้เพียงเพื่อทำให้เราหรือคนอื่นๆประทับใจ แต่เมื่อเรามีชีวิตของพระคริสต์ เดินตามวิถีทางของพระองค์ มีชีวิตเพื่อรับใช้พระองค์ การอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้นเสมอ ๆ

รถมอเตอร์ไซด์ที่สอนให้ผมวางใจในพระเจ้า

คำพยานของผมก่อนหน้านี้ ผมบอกไว้ว่าในที่สุดผมก็ได้รถมอเตอร์ไซด์ มอเตอร์ไซด์คันนี้ (สำหรับคนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับรถมอเตอร์ไซด์) เป็นรุ่นคลาสสิก BSA¹ ซึ่งไม่ได้ผลิตแล้ว มันเป็นรถมอเตอร์ไซด์อังกฤษขนาด 150 ซีซี ซึ่งค่อนข้างทรงพลังและหนักกว่ามอเตอร์ไซด์ส่วนใหญ่ที่เราเห็นบนท้องถนนในมาเลเซีย ซึ่งมีขนาดประมาณ 80 ซีซี สำหรับนักศึกษาที่ยากจนอย่างผมที่ไม่มีอะไรเลย มอเตอร์ไซด์คันหนึ่งที่มีจึงเป็นสมบัติที่มีค่า เพื่อนที่ผมซื้อมอเตอร์ไซด์มา ก็เป็นเพื่อนร่วมชั้นของผมที่สถาบันพระคัมภีร์ และเขาก็ยังเป็นบัณฑิตของเคมบริดจ์ด้วยและอีกไม่นานก็จะไปเป็นมิชชันนารีที่ญี่ปุ่น เขาจึงขายรถมอเตอร์ไซด์ของเขาให้ผมในราคา 50 ปอนด์ สำหรับนักศึกษาที่ยากจนแล้วนั่นเป็นเงินจำนวนมาก ผมไม่สามารถจะจ่ายเงินทั้งหมดในครั้งเดียวได้ เขาจึงเมตตาให้ผมจ่ายเป็นงวดเมื่อไรที่มีเงิน

¹ Birmingham Small Arms Company

มีคนขโมยรถมอเตอร์ไซค์ของผม

ไม่นานหลังจากที่ผมซื้อรถมอเตอร์ไซค์ก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ในเวลานั้นผมพักอยู่ในอพาร์ทเมนท์ร่วมกับชาวมาเลเซียสองคน คนหนึ่งมาจากฮิวส์ตันซึ่งกำลังศึกษาสถาปัตยกรรม อีกคนหนึ่งมาจากกัวลาลัมเปอร์เป็นนักเรียนทุนที่เก่งมาก ซึ่งกำลังศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้า วันหนึ่งมีพี่น้องผู้ชายชาวจีนที่เกิดในอเมริกาได้มาเยี่ยมเราและพักอยู่ในห้องผม เรามีเวลาสามัคคีธรรมกันบ้างและสุดท้ายก็กล่าวราตรีสวัสดิ์แล้วเข้านอน ไม่นานที่ต่อมา ผมได้ยินเสียงดังกรึกอย่างชัดเจน ดังมาจากนอกหน้าต่างของเรา ผมรู้ว่ามันเป็นเสียงข่าตังรถมอเตอร์ไซค์ของผมที่ถูกดันขึ้น ผมรู้ว่ามีคนกำลังทำอะไรกับรถมอเตอร์ไซค์ของผมที่จอดอยู่สามชั้นข้างล่าง ผมกระโดดลงจากเตียง รีบไปที่หน้าต่าง มองลงไปเห็นชายสองคนกำลังนั่งอยู่บนรถมอเตอร์ไซค์ของผม คนที่นั่งข้างหน้ากำลังสตาร์ทรถ ผมวิ่งลงบันไดเต็มฝีเท้าและเกือบจะคิดว่าคนที่อยู่ข้างหลังได้อยู่แล้วขณะที่เครื่องยนต์สตาร์ทติดและมอเตอร์ไซค์ก็วิ่งออกไปด้วยความเร็ว มันหายไปแล้ว

แต่สิ่งที่ผมต้องการจะเน้นคือ ในใจของผมมีสันติสุขอย่างเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับการสูญเสียรถมอเตอร์ไซค์ ผมมีประสบการณ์กับสันติสุขที่เหนือธรรมชาติจากเบื้องบน ซึ่งเปาโลกล่าวถึงในฟีลิปปี 4:7 ว่า “แล้วสันติสุขของพระเจ้าที่เกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ดูข้อ 6 ด้วย) คุณสามารถพูดได้ถูกต้องว่าผมสูญเสียสมบัติเพียงอย่างเดียวที่มี ซึ่งมีค่าเป็นเงินจำนวนมาก ยิ่งกว่านั้นมันก็ส่งผลกับการเดินทางของผม เพราะผมมักจะใช้ขับไปมหาวิทยาลัยหรือขับไปคริสตจักร ตอนนี้ผมต้องขึ้นรถไฟใต้ดินและจ่ายค่าโดยสารที่แพงสำหรับผม รถมอเตอร์ไซค์อาจหายไป แต่ความสวยงามที่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณ ทำให้โลกนี้หมดความสำคัญไปเลย มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ผมไม่ได้ให้มันมากจนใจผม ผมกลับขึ้นไปชั้นบน มอบเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้าแล้วก็เข้านอน และกลับไปทันที

เพื่อนชาวอเมริกันของผมไม่เชื่อในสิ่งที่เขาเห็น เขาพูดกับผมในวันถัดมาว่า “ผมไม่เข้าใจคุณเลย” ผมถามว่า “ผมทำอะไรผิดหรือ?” เขาพูดว่า “ก็มอเตอร์ไซค์ของคุณเพิ่งจะถูกขโมยไป แล้วคุณก็กลับเข้านอนและหลับสนิทเลย!” ผมพูดว่า “มีปัญหอะไรไหม?” เขามองผมแบบไม่อยากจะเชื่อ เรากำลังพูดกันคนละภาษา เขายังโหล่เดินจากไปและคงคิดว่า “ผู้ชายคนนี้เข้าใจยาก”

ผมคิดว่าเขาคาดหวังที่ผมจะตอบสนองเหมือนคน “ทั่วไป” และหวั่นเสียที่ผมสูญเสียสมบัติที่มีค่าที่สุดของผมไป คือรถมอเตอร์ไซค์ของผม เขาไม่เข้าใจที่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ผมทุกข์ร้อนเลย เขารู้ว่าผมไม่ได้มีเงินมากพอที่จะไปซื้อมอเตอร์ไซค์อีกคันได้ ผมไม่สามารถทำได้ แต่มันไม่ได้ทำให้ผมทุกข์ร้อนแม้แต่น้อย สันติสุขแบบนี้ไม่ “ธรรมดา” จะมีคำอธิบายของมนุษย์อะไรบ้างใหม่กับสันติสุขอย่างแท้จริงเช่นนี้? หรือว่าไม่ใช่สิ่งที่เราจะมีประสบการณ์ด้วยตัวเองกับสันติสุขที่เปาโลพูดถึงในฟีลิปปี 4:7 หรือ? มันเป็นสันติสุขที่เกินความเข้าใจของมนุษย์ สันติสุขที่คุ้มครองจิตใจและความคิดของผมไว้ในพระคริสต์ เพื่อให้ผมยังคงสงบด้วยความมั่นใจว่าทุกสิ่งยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์ผู้เป็นเจ้าของ

คุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าสิ่งต่างๆในโลกนี้ไม่ได้เป็นไปอย่างที่คุณต้องการ? คุณจะไม่พอใจและพูดอย่างนี้ใหม่ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์และได้มอบชีวิตของข้าพระองค์ให้กับพระองค์ แต่พระองค์ทรงปล่อยให้รถมอเตอร์ไซค์ของข้าพระองค์ถูกขโมยไป! พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแบบไหนหรือ? พระองค์น่าจะทรงปกป้องรถมอเตอร์ไซค์ของผมเอาไว้” นี่คือนิสัยใจของมนุษย์มักจะทำให้เหตุผล

ไม่ใช่หรือ? คุณจะมาเชื่อพระเจ้าเพราะอะไร ถ้าพระองค์ไม่สามารถจะทำอะไรให้คุณได้? พระองค์ไม่สามารถแม้แต่จะปกป้องรถมอเตอร์ไซค์ของคุณไว้ได้!

แต่ผมก็ไม่ได้ทุกซัออนแม้แต่บ่อย เพราะผมรู้ว่าพระเจ้าทรงมีเหตุผลที่ดีสำหรับเรื่องนี้แม้ผมจะไม่รู้ว่ามันคืออะไร สำหรับผมมันก็ดีเพียงพอแล้ว เพราะในเมื่อพระองค์ได้ประทานรถมอเตอร์ไซค์ให้กับผม ฉะนั้นพระองค์ก็สามารถเอามันไปจากผมได้ ดังคำของโยบว่า “พระยาห์เวห์ประทานให้และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21) พระองค์ประทานมอเตอร์ไซค์ให้ผม พระองค์ทรงเอามันไปเสีย ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

เรามีความคิดในแบบนี้ไหม? มันได้เปลี่ยนไปไหม? คริสเตียนจำนวนมากไม่ได้เป็นเช่นนั้น ซึ่งเป็นเหตุที่เราไม่มีอะไรจะเป็นพยาน เราจึงไม่มีอิทธิพลกับคนทั้งหลาย แต่เมื่อพระเจ้าทรงเปลี่ยนชีวิตของเรา เราจะต่างไปจากเดิม เราจะมีสันติสุขอย่างแท้จริงในสถานการณ์เหล่านั้นซึ่งโดยปกติแล้วคนจะไม่มีสันติสุข นั่นคือสาเหตุที่เพื่อนชาวอเมริกันของผมมองผมแบบไม่อยากจะเชื่อ คุณไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเลย ชีวิตของคุณจะเป็นพยานให้เห็นถึงสันติสุขและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า มีคนที่พบเพื่อนชาวอเมริกันของผมในหลายปีต่อมา ได้บอกผมว่าเขายังพูดถึงเหตุการณ์นี้อยู่ ต่อมาตัวเขาก็ได้มาเป็นผู้ใช้ของพระเจ้า เมื่อเรียนจบ เขาก็กลับไปสหรัฐอเมริกาและไปฝึกอบรมในงานศิษยาภิบาล ผมไม่รู้เรื่องนี้จนกระทั่งหลายปีต่อมา

การเป็นพยานไม่ใช่เรื่องของการพูด เราอาจจะพูดได้แบบน้ำไหลไฟดับ แต่สิ่งสำคัญก็คือเรามีชีวิตแบบไหน มีชีวิตที่ทำให้คนทั้งหลายพูดแบบนี้ใหม่ว่า “ชายคนนี้ไม่เหมือนใคร อะไรคือเคล็ดลับในชีวิตของเขาหรือ?”

ที่มากกว่านั้น เพราะเหตุที่รถมอเตอร์ไซค์ของผมถูกขโมยไป จึงมีเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เกิดขึ้นตามมา ซึ่งผมจะอธิบายต่อไป ในขณะที่เดียวกัน วันถัดไปผมก็ไปลงบันทึกเรื่องการถูกขโมยที่สถานีตำรวจตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกผมว่า ที่จะเจอรถมอเตอร์ไซค์ในเมืองอย่างลอนดอนนี้เรียกได้ว่าโอกาสเกือบจะเป็นศูนย์ ลอนดอนเป็นเมืองใหญ่ที่มีรถมอเตอร์ไซค์มากมายเหลือเกิน ผมบอกพวกเขาว่า “ไม่เป็นไรครับ ผมแค่บอกให้พวกคุณรู้ว่ามันถูกขโมยไป” สองสามวันต่อมา ผมก็ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจว่า “เราพบรถมอเตอร์ไซค์ของคุณแล้ว ให้มารับคืนที่สถานีตำรวจด้วย” ผมจึงไปที่นั่นและรับรถมอเตอร์ไซค์คืน คนที่เอามอเตอร์ไซค์ไปได้ทำความเสียหายไว้ มีเบรคหลังเสียหาย และดูเหมือนเครื่องยนต์จะมีรอยร้าวสักแห่งที่ผมหาไม่เจอ แต่ผมยอมให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเหตุให้ผมต้องตัดพ้อไหม?

คุณเห็นไหมว่า เมื่อมอเตอร์ไซค์ถูกขโมยไปนั้น ผมกำลังจะเดินทางไปมิชชั่นที่ไอร์แลนด์ ผมกำลังจะไปที่นั่นเพื่อรับใช้พระเจ้าร่วมกับพี่น้องอีกคนหนึ่งที่มีมอเตอร์ไซค์เหมือนกัน รถมอเตอร์ไซค์ของเขาอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ แต่ตอนนี้รถมอเตอร์ไซค์ของผมชำรุด คนที่มีมอเตอร์ไซค์จะรู้ว่า ถ้าเบรคชำรุดก็ทำให้ถึงตายได้ ในกรณีนี้ การใช้เบรคหน้าอย่างเดียวก็เป็นอันตรายได้ เพราะเมื่อรถมอเตอร์ไซค์วิ่งด้วยความเร็วสูง ก็จะไม่สามารถหยุดได้ทัน และอาจสิ้นโกลนถนบนเปียก ซึ่งเป็นสภาพปกติในประเทศอังกฤษ เมื่อรถมอเตอร์ไซค์สิ้นโกลน ซึ่งจะไม่เหมือนกับการอยู่ในรถเก๋งที่มีสี่ล้อ คือคุณจะไม่หลุดจากรถมอเตอร์ไซค์และเสียชีวิตได้

ไปทางตะวันตกสู่เวลส์

เบรกที่ซาร์ตและฝนที่กำลังไล่หลังมา

คำพยานส่วนใหญ่ของผมในช่วงหลายปีที่ลอนดอนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเป็นพยาน ผมมีความสุขเสมอที่จะเป็นพยานให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ และผมก็ทำสิ่งนี้ด้วยความแน่วแน่มาก ในช่วงปิดเทอม ผมได้ตกลงกับเพื่อนของผมว่าจะไปประกาศข่าวประเสริฐด้วยกันที่ไอร์แลนด์ แต่ตอนนี้รถมอเตอร์ไซค์ของผมเสียหาย หากผมใช้เงินที่ผมมีเพียงเล็กน้อยมาซ่อมเบรก ผมก็จะไม่มีเงินไปมิชชั่น แต่ถ้าผมไปมิชชั่น ผมก็จะไม่มีเงินมาซ่อมเบรก แล้วผมต้องทำอะไรดี? ผมถามพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงต้องการให้ผมทำอะไร?” แล้วพระองค์ก็ให้ความมั่นใจอย่างชัดเจนกับผมว่า “ไปเถิด แล้วเราจะอยู่กับเจ้า”

มันไม่ได้หมายความว่าเราจะประมาทได้ เมื่อเรากำลังจะออกเดินทาง เราฟังการพยากรณ์อากาศอย่างละเอียด ปกติแล้วผมจะไม่ค่อยใส่ใจกับการพยากรณ์อากาศ แต่เมื่อคุณจะเดินทางด้วยรถมอเตอร์ไซค์ก็เป็นสิ่งที่รอบคอบที่ควรจะใส่ใจ พยากรณ์อากาศได้บอกไว้ว่าฝนจะตกในวันที่เราจะออกเดินทาง ผมถามพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงต้องการให้เราไปมิชชั่นในวันนั้นหรือไม่? คาดว่าจะมีฝนตก ดังนั้นเราควรชะลอการออกเดินทางของเราไว้ก่อนไหม?” มีการพยากรณ์อากาศว่าฝนจะตกอีกหลายวัน หลังจากรอคอยต่อไปต่อพระพักตร์ขององค์ผู้เป็นเจ้าของ ผมก็ได้รับความมั่นใจที่จะอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รู้ว่าศัตรูต้องการจะหยุดยั้งเราไม่ให้เป็นพยานเพื่อพระองค์ แต่เราพร้อมที่จะเดินทางต่อไป ดังนั้นเราจึงมอบสถานการณ์ทั้งหมดนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” พระเจ้าประทานสันติสุขของพระองค์ให้แก่เรา ดังนั้นเราจึงออกไป

เราสองคนกับมอเตอร์ไซค์สองคัน ออกเดินทางไปไอร์แลนด์ การไปไอร์แลนด์จากลอนดอนนั้น คุณจะต้องเดินทางไปทางตะวันตกผ่านอังกฤษและเวลส์ ผมยังจำได้ว่าถนนที่ไปคือสาย A40 ซึ่งผ่านอ็อกซ์ฟอร์ดและจากตรงนั้นเราก็เดินทางต่อไปถึงเวลส์

เรามองดูท้องฟ้าและเห็นสิ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อมองไปทางตะวันตกในทิศทางที่เราจะไป ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ข้างหน้าเราท้องฟ้าเป็นสีฟ้าคราม แต่ข้างหลังเราเป็นสีดำ คุณเคยเห็นอะไรแบบนี้ไหม? เส้นเหนือ-ใต้ตัดพาดกับท้องฟ้า ด้านหน้าสีฟ้าคราม ด้านหลังสีดำ! ผมเงยหน้าขึ้นและพูดว่า “พระเจ้าของผมกำลังจะทำสิ่งที่น่าทึ่งในวันนี้”

หลังจากที่ผมกับเพื่อนของผมอธิษฐานด้วยกัน เราก็ขับไปทางอ็อกซ์ฟอร์ด แล้วผ่านอ็อกซ์ฟอร์ดไป ตะวันตก เมื่อเราเงยหน้าขึ้นที่ไร เส้นนี้ก็กำลังตามเรามา! รถมอเตอร์ไซด์ของเราอยู่ที่ไหน เส้นนี้ก็อยู่เหนือเราเสมอ ข้างหลังสีดำและข้างหน้าสีฟ้าคราม เราออกจากลอนดอนในตอนเช้าและตอนบ่ายเราก็มาได้ครึ่งทางของจุดหมายปลายทางของเราในเวลส์ในวันแรก ตลอดทั้งวันเราขับตามดวงอาทิตย์ไปทางตะวันตก

เมื่อเราใกล้จะถึงเวลส์ ผมก็นึกได้ว่ามีบางคนจากวัดคาทอลิกที่อยู่ใกล้ ๆ นี้ที่ผมอยากจะเป็นพยานกับเขา ผมจึงพูดกับเพื่อนของผมว่า “ให้เราหยุดพักการเดินทางของเรา และเป็นพยานกับบาทหลวงในวัดนี้กันเถอะ” เขาพูดว่า “อะไรนะ? เป็นพยานเหรอ? ดูเมฆสีดำนั่นสิ เราต้องไปต่อและต้องนำหน้าเมฆ” ผมพูดว่า “ให้เราทำงานของพระเจ้าและมอบสภาพอากาศไว้กับพระองค์เถอะ” เพื่อนของผมคิดว่าผมกำลังชะล่าใจ ผมพูดว่า “ไม่ได้ชะล่าใจ เราให้งานของพระเจ้ามาก่อน แล้วพระองค์จะทรงดูแลสภาพอากาศให้เรา” พี่น้องคนนั้นมาจากคริสตจักรแบบดั้งเดิมและไม่มีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงคิดว่าความคิดทั้งหมดนี้ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย อย่างไรก็ตาม ผมได้ใช้เวลากับบาทหลวงและเป็นพยานกับเขา แล้วเราก็ไปทางตะวันตกต่อ เมื่อเงยหน้าขึ้น เมฆนั้นก็ยังอยู่เหนือหัวของเราอย่างน่าประหลาดใจ และเมื่อเราไปต่อ เส้นนั้นยังคงเคลื่อนไปทางตะวันตก มันมืดขึ้นและมีดขึ้นจนกระทั่งเราไม่สามารถจะเห็นสิ่งที่อยู่เหนือเราอีกต่อไป แต่เราก็ขับต่อไป

ติดอยู่ในความมืดของคำคืน

ในระหว่างการเดินทาง เราจะสลับกันขับนำโดยมีอีกคนขับตามหลัง สิ่งนี้มีประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความมืด เพราะการขับอยู่ข้างหน้าในที่มืดและต้องพึ่งเฉพาะไฟหน้าของคุณเท่านั้น ทำให้ต้องระวังมากขึ้นและทำให้เหนื่อยล้า คนที่อยู่ข้างหลังก็แค่ตามไฟท้ายรถของคนที่อยู่ข้างหน้า เพื่อเขาจะได้พักบ้างจากการขับที่ยาวนาน มีครั้งหนึ่งเมื่อผมกำลังขับอยู่ข้างหน้าและเพื่อนของผมกำลังขับอยู่ข้างหลัง ทันใดนั้นเครื่องยนต์ของผมก็สะดุดและหยุดและไฟของรถผมก็ดับลง ทุกอย่างเป็นสีดำ ระบบไฟฟ้าของคันผมไม่ได้ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่ แต่จากไดนาโมที่สร้างกระแสไฟให้ไฟสว่าง มันหมายความว่า ขณะที่เครื่องยนต์กำลังทำงานก็จะมีแสงไฟ แต่เมื่อเครื่องยนต์ดับไฟก็ดับ

เพื่อนของผมถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ?” ปรากฏว่าน้ำมันของผมหมดแล้ว มีการรั่วเล็กน้อยในเครื่องยนต์จากความเสียหายที่เกิดจากพวกขโมย และเราไม่รู้วามันไหลออกเร็วกว่าปกติ เพื่อนของผมที่ขับมอเตอร์ไซค์เหมือนกันไม่ต้องเติมน้ำมันเพิ่มในเวลานี้ ความจริงแล้ว เขาไม่ต้องการน้ำมันอีกไปตลอดทั้งวัน เราจะทำอย่างไรต่อไปดี? เราอยู่ในชนบทที่ห่างไกลในความมืดสนิท เราอธิษฐานและมอบเรื่องทั้งหมดนี้ไว้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ จากนั้นเพื่อนของผมก็ขับรถออกไปและผมมองตามเขาจนกระทั่งแสงไฟของเขาหายลับไปจากเนินเขา ในเวลานี้ผมกำลังยืนอยู่ในความมืดเพียงคนเดียว ได้แต่หวังพึ่งองค์ผู้เป็นเจ้าของ

ไม่กี่นาทีต่อมา ผมก็เห็นแสงไฟกำลังกลับมา เพื่อนของผมถือกระป๋องน้ำมันอยู่ เขาพูดว่า “มันน่าอัศจรรย์มาก! เมื่อผมไปถึงยอดเนินนั้น ผมก็เจอปั๊มน้ำมันที่นั่น คนขายกำลังจะปิดปั๊มพอดี ผมไปถึงที่นั่นขณะที่เขากำลังจะลือคประตู แล้วเขาก็ให้น้ำมันกระป๋องนี้มากับผม” เราเห็นการทำงานของพระเจ้ากับเวลาที่ช่างพอดีพอดีไหม? เราสองคนไม่ทราบเลยว่าปั๊มน้ำมันอยู่บนเนิน พระเจ้าทรงรู้และพระองค์ไม่ยอมให้เครื่องยนต์หยุดจนกระทั่งเมื่อเราเข้าใกล้ปั๊ม

พระเจ้าทรงทดสอบความเชื่อของเราตลอดเวลา เพื่อจะทดสอบว่าเราไว้วางใจพระองค์หรือไม่ ความเชื่อคืออะไร? ความเชื่อเกี่ยวข้องกับความไว้วางใจ เราไว้วางใจพระองค์ไหม? ผมก็ตระหนักถึงเรื่องนี้จากสิ่งที่เกิดขึ้นว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับเพื่อนของผม องค์ผู้เป็นเจ้าของกำลังทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาโดยเปิดโอกาสให้เขาเห็นเป็นพยานถึงสิ่งที่น่าอัศจรรย์ตลอดการเดินทางนี้ ในเหตุการณ์นี้โดยเฉพาะ เพื่อนของผมตระหนักว่า เวลาของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์ที่สุด เขาไปถึงปั๊มในขณะที่เจ้าของกำลังจะลือคประตู คุณลองนึกดูว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นอย่างไร ถ้าเพื่อนของผมไปถึงในอีกห้านาทีต่อมาและขายเจ้าของปั๊มกลับไปแล้ว

ผมเติมน้ำมันแล้วเราก็ขับไปยังเวลส์ ไปยังคาร์ฟีลลี² เมืองเล็กๆ ที่เราจะหยุดพักกลางคืน เมื่อเราไปถึงบ้านในคาร์ฟีลลี คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? เมื่อเราชนของของเราลงจากรถมอเตอร์ไซค์และก้าวเข้าประตู ฝนก็เทลงมาทันที ถ้าฝนตกลงมาขณะที่เรายังขับรถมอเตอร์ไซค์อยู่ เราจะต้องถูกฝนกระหน่ำจนมองอะไรไม่เห็น ตัวก็เปียกโชก และอยู่ในอันตรายอย่างมากเพราะเวลส์เป็นที่ที่เป็นภูเขา ถนนจะคดเคี้ยวเป็นเนินเขาขึ้นๆลงๆ และถ้าเบรกของคุณไม่ดี คุณอาจตกอยู่ในอันตรายจริงๆ ความจริงแล้ว พระเจ้า

² Caerphilly

ทรงควบคุมสภาพอากาศไม่เฉพาะในคืนนั้นเท่านั้น แต่ตลอดการเดินทางของเราสามสัปดาห์กว่า คุณรู้อะไรไหม? ในช่วงสามสัปดาห์นั้นฝนไม่ตกตอนกลางวันเลย! การเดินไปกับพระเจ้าเป็นสิทธิพิเศษ!

เมื่อเราก้าวเข้าประตูบ้านในคาร์ฟีลลี มันเหมือนกับว่าเราได้เหยียบปุ่มที่ทำให้ฝนตกลงมาทันที ผมมองไปที่เพื่อนของผม ก็เห็นเขาอ้าปากค้างขณะจ้องมองสายฝน เวลาที่เหมาะสมนั้นช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ช่างน่าทึ่งที่สุด คุณนึกคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องทั้งหมดนี้ออกไหม? เราจะเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญไหม? เมื่อคุณเดินกับพระเจ้า ก็จะมี “ความบังเอิญ” อยู่เรื่อยๆจนไม่มีความบังเอิญให้พูดถึงอีก เพราะถ้าเกิดความบังเอิญขึ้นทุกครั้ง ตามคำจำกัดความแล้วมันก็ไม่ใช่ว่าบังเอิญอีกต่อไป

ถ้อยคำจากพระเจ้า

ระหว่างทางไปเวลส์ เราหยุดดื่มน้ำที่เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งและผมพูดกับเพื่อนของผมว่า “คุณรู้ไหมว่าพระเจ้าทรงให้ถ้อยคำกับผมที่จะพูดกับพี่น้องชายหญิงในคาร์ฟีลลี” เขาถามด้วยความแปลกใจว่า “พวกเขาไม่รู้ว่าคุณกำลังมา?” ผมพูดว่า “คงไม่รู้” “แล้วพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณจะเทศนาในวันอาทิตย์นี้?” ผมพูดว่า “ผมไม่รู้ สิ่งที่ผมรู้ก็คือ พระเจ้าทรงให้ถ้อยคำกับผมที่จะให้กับพวกเขาในวันอาทิตย์นี้”

เขาดูงุนงง

วันหนึ่งหลังจากที่เรามาถึงเมืองนี้ (ผมคิดว่าเป็นคืนวันศุกร์) มีคนจากคริสตจักรพูดว่า “เราไม่รู้ว่า คุณจะมา ไม่อย่างนั้นเราจะเชิญให้คุณเทศนา” ผมพูดว่า “ไม่เป็นไร” หลังจากที่พวกเขาไปแล้ว เพื่อนของผมมองผมแล้วพูดว่า “แล้วถ้อยคำที่พระเจ้าประทานให้คุณที่จะเทศนาในวันอาทิตย์นี้ล่ะ จะทำอย่างไร? พวกเขามีนักเทศน์จากวิทยาลัยพระคัมภีร์แล้ว” ผมพูดว่า “ไม่เป็นไร ผมหมายความว่า มันเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ผมเทศน์ผมก็จะเทศน์ ถ้าพระองค์ไม่ต้องการให้ผมเทศน์ ผมก็จะไม่เทศน์ ไม่ว่าจะแบบไหนผมก็ยินดี” แต่เขาคงคิดว่าผมได้ยินจากองค์ผู้เป็นเจ้าของใจ

เช้าตรู่วันอาทิตย์ก็มีเสียงเคาะประตู เพื่อนของผมไปเปิดประตู ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ เราทั้งสองไม่รู้จักเขา เขาพูดแบบไม่ค่อยถนัด คอของเขาแหบแห้ง เขาพูดเสียงแผ่วๆว่า “ผมเป็นคนที่จะต้องเทศนาในวันอาทิตย์นี้ แต่เมื่อคืนนี้เสียงผมหาย คุณจะกรุณาช่วยเทศนาแทนผมได้ไหม?” ผมพูดว่า “ไม่มีปัญหา ผมยินดีที่จะเทศน์ให้” เพื่อนของผมมองผมและพูดว่า “พระเจ้าของคุณทรงเป็นจริง โอ้โฮ พระองค์ทรงเป็นจริง!” อยากให้คุณเข้าใจว่า แม้ว่าเขาจะเป็นคริสเตียน แต่เขาก็ไม่เคยมีประสบการณ์กับองค์ผู้เป็นเจ้าของใจแบบนี้ ซึ่งก็เหมือนกับคริสเตียนมากมายในทุกวันนี้ เพื่อนของผมได้พบว่าสิ่งทั้งหมดนี้ช่างน่าทึ่งจริงๆ ผมได้บอกเขาไว้ล่วงหน้าแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงให้ถ้อยคำกับผมสำหรับคริสตจักรในคาร์ฟีลลี แต่เขาเห็นว่ามันยากที่จะเชื่อ และเมื่อเรารับทราบหลังจากที่เรามาถึงว่า พวกเขาได้เตรียมนักเทศน์สำหรับวันอาทิตย์ไว้แล้ว เขาก็ยังเห็นว่าผมเข้าใจผิด แต่ว่าตอนนี้เขาประหลาดใจ

ที่เล่าเรื่องนี้เพราะผมต้องการจะย้ำว่า ผมไม่ได้หมายความว่าผมจะดีกว่าพี่น้องจากวิทยาลัยพระคัมภีร์ คนนี้ที่เสียงหาย ไม่ใช่แน่นอน บางครั้งพระเจ้าจะทรงให้ถ้อยคำผ่านคนหนึ่ง และในเวลาอื่นก็ทรงให้ผ่านคนอื่น พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของใจ ดังนั้นพระองค์จะทรงเลือกคนที่พระองค์จะตรัสผ่านในทุกโอกาส

พิเศษ ดังนั้นผมจึงไม่ได้หมายความว่าผมดีกว่าพี่น้องจากวิทยาลัยพระคัมภีร์คนนี้ ซึ่งผมไม่ได้รู้จักเป็นส่วนตัว ผมเพียงแค่อำลางบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แล้วเพื่อนของผมที่เดินทางมามีชู้กับผมสามสัปดาห์นี้เป็นอย่างไรบ้าง? ชีวิตของเขาได้เปลี่ยนไปเลย ไม่ใช่เพราะผมเทศน์ให้เขาฟัง แต่เป็นเพราะเขาได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ และเขาก็ประหลาดใจ เขาบอกว่าเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแบบนี้มาก่อน และคุณรู้อะไรไหม? เขาก็มาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าด้วย หลังจากเขาเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยลอนดอน เขาก็ไปวิทยาลัยศาสนศาสตร์แล้วก็รับใช้พระเจ้า แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

การแบ่งปันชีวิตของพระคริสต์ในเคมบริดจ์

ในช่วงเวลาที่ผมอยู่ในลอนดอน ผมมีใจปรารถนาที่จะเป็นพยานเพื่อองค์ผู้เป็นเจ้าของ ถ้าหากคุณไม่ได้พยายามที่จะเป็นพยาน คุณก็จะไม่มีประสบการณ์กับการทำงานของพระเจ้า ทางที่จะมีประสบการณ์กับพระเจ้าทางหนึ่งก็คือการเป็นพยาน แล้วคุณก็จะเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถกระทำในชีวิตของผู้คน ผมสามารถเล่าถึงบรรดาคนที่หันมาหาพระเจ้าคนแล้วคนเล่า ซึ่งไม่ใช่เพราะการเป็นพยานที่คล่องของผมแต่อย่างใด ความจริงแล้ว ผมมักจะไม่ต้องเริ่มพูดอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่องค์ผู้เป็นเจ้าของจะทรงชักนำคน ๆ นั้นมาหาพระองค์เอง ตัวอย่างหนึ่งก็คือ นักศึกษาเวียดนามในเคมบริดจ์ ซึ่งต่อมากลายเป็นเพื่อนที่ดีของผม

ผมมักจะไปที่เคมบริดจ์แม้ว่าผมจะศึกษาในลอนดอน เพราะลอนดอนเป็นเมืองที่ใหญ่และจอแจ ผมวุ่นอยู่กับงานคริสตจักร ดังนั้นจึงยากที่จะหาความเงียบสงบอย่างที่ผมต้องการเพื่อจะอ่านหนังสือ ผมชอบความเงียบสงบของเคมบริดจ์ เมื่อไรก็ตามที่ผมอยู่ในเคมบริดจ์ ผมจะมีแรงกระตุ้นอย่างแรงที่จะเป็นพยาน แล้วผมจะเที่ยวมองหาคนที่ผมจะเป็นพยานเรื่องพระเจ้าด้วย ผมพักอยู่ที่หนึ่งในเคมบริดจ์ที่เรียกว่าทินเดล เฮ้าส์³ เพื่อทำการค้นคว้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แม้จะระบุเอาไว้ว่า เป็นบ้านที่ใช้สำหรับการค้นคว้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่ก็มีนักศึกษาระดับบัณฑิตจำนวนมากพักอยู่ที่นั่นโดยไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่ศึกษาระดับปริญญาเอกทางด้านวิศวกรรมหรือสาขาอื่น พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้พักที่นั่นได้หากมีห้องว่าง แต่พวกเขาจะต้องเป็นบัณฑิตและเป็นผู้เชื่อ

นั่นคือที่ผมพักในเคมบริดจ์ ผู้หญิงที่รับผิดชอบในการจัดการสถานที่ในแต่ละวันเป็นคริสเตียนที่ดีมากที่เป็นพยานอย่างขยันขันแข็ง โดยเฉพาะกับนักศึกษาชาวเอเชียในเคมบริดจ์ วันหนึ่งเธอบอกกับผมว่ามีนักศึกษาเวียดนามคนหนึ่งในวิทยาเขตแห่งหนึ่งที่เธออยากให้ผมไปพบ เธอถามผมว่า “คุณอยากเป็นพยานกับเขาไหม?” ผมตอบว่า “ได้สิครับ ช่วยให้ชื่อของเขาและช่วยบอกผมว่าเขาพักอยู่ที่ไหน ผมจะไปหาเขา” เขาเป็นนักเรียนทุนที่เก่งมาก กำลังศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้า

ผมไปเยี่ยมเขาที่ห้อง เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน คุณก็ไม่ต้องคิดถึงวิธีเริ่มการสนทนาด้วยคำถาม เช่น “คุณเคยมีโอกาสไปโบสถ์ไหม? คุณรู้จักคริสเตียนบ้างไหม?” มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน พระองค์จะตรัสกับอีกคนหนึ่งในระดับที่ลึกกว่า ผมก็มักจะเงียบไว้

³ Tyndale House

หลังจากแนะนำตัวกันสั้น ๆ นักศึกษาเวียดนามคนนั้นก็พูดขึ้นทันทีว่า “ผมเป็นพุทธ คุณเป็นคริสเตียนหรือ?” ผมตอบว่าใช่ แล้วเขาก็พูดแบบตรงประเด็นเลยว่า “ช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์” ตั้งแต่เริ่มต้นเขาก็ต้องการพูดเกี่ยวกับศาสนาคริสต์เลย! ผมเพิ่งเดินเข้าประตูห้อง และเขาก็ไม่รู้จักผมด้วยซ้ำ แต่เขาก็พูดว่า “ช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ด้วย” เขาอธิบายว่า “ผมไม่จู้จี้กับศาสนาพุทธ ผมได้พยายามหาความจริงเกี่ยวกับศาสนาพุทธ (คนเวียดนามเป็นชาวพุทธดั้งเดิม) แต่ผมก็ยังไม่จู้จี้กับมัน ฉะนั้นขอช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ด้วย” ในเย็นวันนั้นเองไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงต่อมา เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับผมและยอมจำนนชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า เรากลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แล้วเขาก็เริ่มมีประสบการณ์กับพระเจ้าในแบบที่อัศจรรย์ด้วย แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ผมขอเล่าให้คุณฟังเกี่ยวกับนักศึกษาคนหนึ่งจากไต้หวัน ซึ่งผู้หญิงที่ทินเดลแฮส ได้เชิญไปดื่มน้ำชา เธอมักจะเชิญผู้คนมาดื่มชาในทินเดล แฮส แล้วก็วิ่งมาเคาะประตูห้องผม แล้วขอให้ผมลงมาชั้นล่าง เธอพูดว่า “ฉันเชิญคนมาดื่มน้ำชา ช่วยลงมาพูดคุยกับเขาหน่อย” ในที่สุดผมก็ได้พูดคุยกับคนจำนวนมากด้วยวิธีนี้ ฉะนั้นจึงมีนักศึกษาวัยสาวไต้หวันคนหนึ่งที่ได้รับเชิญมาดื่มน้ำชา หลังจากคุยกันบ้าง เขาก็ยอมจำนนชีวิตของเขาให้กับพระเจ้าทันทีในบ่ายวันนั้นเอง

ผมชอบเล่าเรื่องของเขาเพราะหลังจากนั้นไม่นาน ผมก็เห็นเขาเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี เขาพูดว่า “คุณรู้ไหมว่า พระเจ้าทรงมหัศจรรย์” ผมจึงถามว่า “คุณมีประสบการณ์อะไรหรือ?” เขาบอกว่า “ผมจะต้องเล่าให้คุณฟัง วันก่อนเมื่อผมกำลังเดินอยู่บนถนนสายหนึ่งในเคมบริดจ์ (ถนนแคบๆจากทินเดลแฮส ไปใจกลางเมือง) ขณะที่ผมกำลังเดินอยู่บนถนน ผมอยากจะอธิษฐาน ผมจึงพูดกับพระเจ้าว่า “ผมจะอธิษฐานตอนนี้ ผมจะปิดตาของผมและขอทรงโปรดช่วยคอยดูว่าผมจะไม่เดินไปชนกำแพงหรือชนต้นไม้ในขณะที่ผมกำลังอธิษฐาน”

นี่คือนักศึกษาวัยที่เก่งมาก ซึ่งกำลังศึกษาปริญญาคณิตเศรษฐศาสตร์⁴ คุณพ่อของผมเรียนเศรษฐศาสตร์ แต่ผมไม่รู้วาคณิตเศรษฐศาสตร์คืออะไร แม้เราจะรู้ว่าเศรษฐศาสตร์กำลังจะเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์มากขึ้นเรื่อยๆ เขาคณนี้อยากจะอธิษฐานเหมือนเด็กๆ เขาจึงหลับตา เขาพูดว่า “คุณรู้ไหมว่าผมเดินหลับตาไปจนสุดถนน โดยที่ผมไม่ได้ชนกำแพงหรือต้นไม้เลย!” ผมรู้จักถนนที่เขากำลังพูดถึงนั้นมันเป็นถนนที่มีทางเท้าแคบๆ คุณจะเดินเหยียดแขนก็ยังไม่ได้เลย นั่นคือความแคบของมัน ช่างหนึ่งเป็นต้นไม้และอีกข้างหนึ่งก็เป็นกำแพงยาว ดังนั้นโอกาสที่จะชนต้นไม้หรือกำแพงก็มีมากทีเดียว เขาเดินไปตามถนนโดยไม่ได้ชนต้นไม้หรือกำแพง เขาพูดว่า “พระเจ้าทรงนำอัศจรรย์มาก ผมเพียงแค่อธิษฐานกับพระองค์” ผมยิ้มให้เขาแล้วพูดว่า “นั่นยอดเยี่ยม แต่ขอให้ผมบอกสิ่งที่ยอดเยียมด้วยเช่นกัน” เขาพูดว่า “อะไรหรือ?” ผมพูดว่า “คุณสามารถจะอธิษฐานเปิดตาของคุณได้ด้วย” เขาพูดด้วยความประหลาดใจว่า “ทำได้หรือ?” ช่างน่ารักและน่าเอ็นดูแท้ๆ!

มีนักศึกษาจากฮ่องกงคนหนึ่งที่ผมได้รู้จักจากการที่ไปเคาะประตูห้องของเขา สิ่งที่ดีเกี่ยวกับการเป็นพยานในเคมบริดจ์ก็คือ คุณสามารถไปเคาะประตูห้องของใครๆได้ เมื่อนักศึกษาคนนี้เปิดประตู เขามองผมและเชิญผมเข้าไป “คุณพักอยู่ที่ไหน?” เขาถาม ผมบอกเขาว่าผมพักที่ทินเดลแฮสเพื่อค้นคว้าพระคัมภีร์ เขาพูดว่า “โอ้ คุณเป็นคริสเตียนหรือ?” ผมตอบว่า “ใช่” เขาพูดทันทีว่า “เอาละ ช่วยบอกผมว่าคุณมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร”

⁴ Mathematical economics

เร็วแบบนั้นเลย! อะไรหรือที่ดึงดูดผู้คน? คุณเห็นว่ามันยากไหมที่จะเป็นพยาน? คุณพยายามจะเป็นพยาน แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ คุณจึงต้องพูดว่า “เอ่อ คุณเคยอ่านพระคัมภีร์ไหม?” คำตอบก็คือ “ไม่เคย” “คุณมีเพื่อนที่เป็นคริสเตียนไหม?” คำตอบก็คือ “ไม่มี” คุณไม่รู้ว่าจะไปต่ออย่างไร มันช่างน่าอึดอัดใจมาก แต่นี่ภายในสองนาทีก่อน เขาก็ขอให้ผมบอกเขาว่า ผมมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน ทุกสิ่งจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนว่าจะเขากลัว ที่เขาเพิ่งเปิดประตูโดยที่เขาจะไม่สามารถปิดได้ เขาจึงพูดว่า “อย่าพยายามมาเปลี่ยนศาสนาให้ผม คุณแค่บอกผมว่าคุณมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร” ผมพูดว่า “แน่นอน ได้สิ” ผมสามารถให้ความมั่นใจกับเขาได้ เพราะผมไม่ใช่คนที่ทำการเปลี่ยนใจให้เขาเชื่อ เป็นพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนใจผู้คน การเปลี่ยนใจที่แท้จริงนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์ได้ ด้วยความมั่นใจเช่นนี้ ผมจึงรู้ว่า ผมไม่ใช่คนที่ทำให้เขาเปลี่ยนใจผมแค่เป็นพยานเท่านั้น

ดังนั้นผมจึงได้เป็นพยานกับเขา แต่หลักการของผมมีอยู่ว่า เมื่อคุณเริ่มเป็นพยาน คุณอย่าพูดแบบน้ำไหลไฟดับ คุณกำลังจะทำให้ทุกคนเหนื่อยล้า และพวกเขาจะเบื่อการพูดของคุณ ดังนั้นผมจึงเป็นพยานสักครู่แล้วก็หยุด เขาพูดขึ้นว่า “ผมยังฟังอยู่” ปกติแล้วผมจะพูดต่อ ก็เมื่ออีกคนกระตือรือร้นที่จะฟังมากขึ้น นี่เป็นหลักการสำคัญในการเป็นพยาน คืออย่าพูดกับคนนั้นจนเขาเบื่อที่จะฟังคุณ ผมจะแบ่งปันนานขึ้นอีกนิดแล้วก็หยุดอีกครั้ง ทุกครั้งที่ผมหยุด เขาจะขอให้ผมพูดต่อ ในที่สุดผมก็พูดว่า “ผมคิดว่าผมได้แบ่งปันพอแล้วสำหรับวันนี้ ถึงเวลาที่ผมจะต้องไปแล้ว” เขาจึงพูดว่า “โอเค เราจะคุยกันอีก” ที่จริงหลังจากนี้เราได้พบกันอีกหลายครั้ง

เขากำลังเรียนแพทย์ในเคมบริดจ์ หลังจากเรียนจบสามปีแรก นักศึกษาแพทย์ส่วนใหญ่ในเคมบริดจ์ก็ต้องไปลอนดอนเพื่อฝึกอบรมด้านการแพทย์ในส่วนที่เหลือ ตามโรงพยาบาลมีชื่อเสียงในลอนดอนที่มีการเรียนการสอน และเมื่อเขาย้ายไปลอนดอน เขาก็พักที่ไหนหรือ? พระเจ้าทรงรู้เสมอว่าจะต้องทำอะไรสุดท้ายแล้วนักศึกษาคนนั้นก็พักอยู่ในเซตเดียวกันกับที่ผมและเฮเลนอยู่! เมื่อเราทราบว่าเขาพักที่ไหน เราจึงเชิญเขามาทานอาหารค่ำ คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? เขาเดินเข้าประตูมาและพูดว่า “อ้อ ครั้งก่อนเราคุยกันถึงไหนแล้ว? คุณบอกผมว่าคุณมาหาพระเจ้าได้อย่างไร ช่วยเล่าต่อด้วย แต่อย่าพยายามมาเปลี่ยนผมนะ?” คุณจะเห็นความหิวกระหายฝ่ายวิญญาณของเขาอย่างมาก แต่เขาไม่ต้องการให้ใครมากดดันเขา เขาหิวกระหายที่จะรู้จักพระเจ้า เพราะฉะนั้นผมจึงแบ่งปันกับเขามากขึ้น ต่อมาเราต้องออกจากลอนดอนเพราะผมกำลังจะไปรับใช้ที่ลิเวอร์พูล เรามีงานมากและในที่สุดผมก็ขาดการติดต่อกับอาร์เธอร์⁵ นักศึกษาแพทย์คนนี้

หลายปีผ่านไป และวันหนึ่งผมก็พูดกับตัวเองว่า “ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอาร์เธอร์บ้าง?” จากนั้นหลายปีต่อมา เราได้ไปรับใช้องค์ผู้เป็นเจ้าของในฮ่องกง แล้วพระเจ้ายิ่งทรงให้ผมนึกถึงอาร์เธอร์ ลี ผมค้นหาชื่อของเขาในสมุดโทรศัพท์ คุณรู้ไหมว่ามีนามสกุล “ลี” ก็คนในฮ่องกง? รายชื่อในสมุดโทรศัพท์มีนามสกุลเหมือนกันนี้อยู่หลายหน้ามาก “อาร์เธอร์” ก็เช่นกันเป็นชื่อที่มีเกร่อในฮ่องกง แบบนี้จึงไม่มีทางที่ผมจะหาเขาเจอได้เลย

⁵ Arthur Lee

ประมาณหนึ่งปีต่อมา ผมกำลังดูข่าวทางโทรทัศน์ที่กำลังจะสัมภาษณ์บางคน จากนั้นชื่อของเขาก็ปรากฏบนหน้าจอว่า ศาสตราจารย์อาร์เธอร์ ลี! ผมไม่ค่อยได้ดูรายการข่าวท้องถิ่นนั้น แต่ผมบังเอิญได้ดูรายการในเย็นวันนั้นพอดี อาร์เธอร์ได้เป็นหัวหน้าภาควิชาแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยจีน และเป็นศาสตราจารย์ด้านศัลยกรรม เขาสอนอยู่ที่โรงพยาบาลพรินซ์ ออฟ เวลส์⁶ ที่มีชื่อเสียง ในที่สุดเราก็หาเขาพบหลังจากผ่านมามากหลายปี นักศึกษาในเคมบริดจ์คนนั้น ตอนนีกลายเป็นศาสตราจารย์ในฮ่องกงแล้ว ผมยกหูโทรศัพท์แล้วโทรหาเขา และแม้ว่าจะผ่านมากว่าสี่ปีแล้ว เขาก็ยังจำผมได้ทันทีและพูดว่า “มาทานอาหารกลางวันด้วยกันดีมั้ย?” เขาเชิญเราให้ไปพบกับเขาที่สโมสรพิเศษในฮ่องกง เนื่องจากไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับสโมสรเหล่านี้ ผมจึงไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเป็นสถานที่ไฮโซจนกระทั่งผมไปถึงที่นั่น หลังจากทานอาหารกลางวันเสร็จ ผมพยายามจะจ่ายเงิน แต่เขายิ้มแล้วพูดว่า “คุณจ่ายไม่ได้หรอก คุณจะต้องเป็นสมาชิกของสโมสร” อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ผมอยากรู้เกี่ยวกับเขาก็คือ ความสัมพันธ์ของเขากับองค์ผู้เป็นเจ้าของ เขาตอบว่า “ใช่ ผมเป็นคริสเตียน” มันน่าอัศจรรย์ใช่ไหม? ในระหว่างทาง เขาได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้าของ

จากการเป็นพยานนี้แหละ เราจึงมีสิทธิพิเศษที่จะได้เห็นชีวิตที่เปลี่ยนแปลงด้วยความรักและฤทธานุภาพของพระเจ้า จะมีความชื่นชมยินดีหรือการอัศจรรย์อะไรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกไหม? ผมก็ได้เห็นอาร์เธอร์โนโทรทัศน์อีกครั้งเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ตอนนี้เป็นรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยนั้น แต่ว่าตอนนี้เขาได้รู้จักองค์ผู้เป็นเจ้าของแล้ว ผมจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะติดต่อกับเขา อย่างน้อยก็จนกว่าพระเจ้าจะทรงนำผมให้ติดต่อกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่าอัศจรรย์จริงๆ

ความชื่นชมยินดีในการเป็นพยาน: การเห็นพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิต

หลายสิ่งที่ผมกำลังแบ่งปันกับคุณนี้ ผมได้แบ่งปันไว้ในคำเทศนาต่างๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเพื่อเป็นตัวอย่างของการมีประสบการณ์กับพระเจ้า เมื่อเราอยู่ในกัวลาลัมเปอร์เมื่อสองสามวันก่อน ผมพูดกับเฮเลนว่า “ถ้าอยากจะรู้ว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมได้เป็นพยานเพื่อพระเจ้าอย่างไร ก็ให้คุณไปฟังคำเทศนาทั้งหมดของผม คัดเอาเรื่องราวต่างๆ ออก แล้วจัดเรียงไปตามลำดับ คุณจะได้อ่านคำพยานของผม ผมก็ไม่ต้องแบ่งปันอะไรที่นี้อีก” เธอพูดว่า “ก็ใช่ แต่ปัญหาก็คือ คุณได้เทศน์ไปหลายร้อยคำเทศนา มันคงจะใช้เวลานานในการค้นเรื่องราวทั้งหมดออกมาจากคำเทศนาเหล่านี้” นี่เองจึงเป็นเหตุให้ผมต้องบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ในที่นี้

ผมขอย้ำอีกครั้งว่า มันเป็นความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่ได้เป็นพยานเพื่อพระเจ้า และได้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทำงานในชีวิตของผู้คน ผมได้เห็นชีวิตของคนมากมายที่เปลี่ยนไป การเทศนาพระวจนะของพระเจ้านี้สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนได้ แต่ผมมักจะเสริมคำพยานของผมเองเข้าไปให้มากเท่าที่จะทำได้ในการเทศนาของผม

ความชื่นชมยินดีอย่างมากอย่างหนึ่งของการเทศนาพระกิตติคุณในลอนดอนหรือในลิเวอร์พูลก็คือ การได้เห็นชีวิตของผู้คนเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาผม เมื่อผมได้เป็นพยานกับพวกเขาและเทศนาพระวจนะ

⁶ Prince of Wales Hospital

ของพระเจ้าแก่พวกเขาในหลายปีที่ผ่านมา นั่น มันน่าอัศจรรย์ที่ได้เห็นผู้คนได้รับการเปลี่ยนแปลง การเป็นพยานเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวใจและควรอยู่ในหัวใจของคริสเตียนทุกคน

อีกครั้งหนึ่งที่ผมมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างมากที่เกี่ยวกับการเป็นพยานก็คือ ตอนที่ผมอยู่ที่ฟอร์เรน มิซซันคลับ ทางตอนเหนือของลอนดอน เย็นวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น พระเจ้าก็ตรัสกับผมอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนว่า “อีริค จงลุกขึ้นและไปที่วายเอ็มซีเอ⁷ ในใจกลางลอนดอน” สมัยนี้คนจะคิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่พระเจ้าจะพูดกับเรา แต่ทำไมเราจึงสงสัยเช่นนั้น? พระคัมภีร์เต็มไปด้วยตัวอย่างเช่นนั้น เราได้อ่านในพระคัมภีร์ไมไซห์หรือว่า ทั้งอิสยาห์ เเยเรมีย์ และผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ มักจะประกาศถ้อยคำจากพระยาห์เวห์พระเจ้าด้วยคำว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” (คำตามตัวอักษรก็คือ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้”) ? คุณคิดว่าพวกผู้เผยพระวจนะจะกล้าคิดคำเหล่านั้นขึ้นมาหรือ? พวกเขาจะกล้าพูดหรือว่า พระยาห์เวห์ได้ตรัสบางอย่างในเมื่อพระองค์ไม่ได้ตรัส จะไม่กล้าแน่นอน พระเจ้าจะตรัสบางอย่างกับพวกผู้เผยพระวจนะในแบบที่พวกเขาจะสามารถได้ยิน และเมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสแล้ว พวกเขาก็ประกาศด้วยถ้อยคำที่เริ่มต้นว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส” ลองนับดูสิว่าถ้อยคำ “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” มีปรากฏกี่ครั้งในพระคัมภีร์เต็มแล้วคุณจะต้องประหลาดใจ (มากกว่า 400 ครั้ง!) แม้กระทั่งทุกวันนี้ พระเจ้าก็ยังตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ตลอดเวลา กับคนที่มีพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในเขา

พระเจ้าตรัสกับผมว่า “จงลุกขึ้นและไปที่วายเอ็มซีเอ” ผมก็ไปที่วายเอ็มซีเอ โดยที่ผมไม่ได้บ่นเลยว่ามีกรบ้านมากมายที่ผมต้องทำ ผมคิดอยู่ว่างานของผมจะเสร็จได้อย่างไรถ้าผมต้องไปที่วายเอ็มซีเอ ผมยังคิดว่าผมจะไปทำอะไรที่นั่น อย่างไรก็ตาม ผมก็ขึ้นรถมอเตอร์ไซด์แล้วขับไปไกลถึงใจกลางเมืองวายเอ็มซีเอตั้งอยู่ในใจกลางเมืองใกล้กับอ็อกซ์ฟอร์ด เซอร์คัส⁸ (สำหรับคนที่รู้จักลอนดอน) ผมมาถึงวายเอ็มซีเอ แล้วพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไรที่นี่หรือ? ข้าพระองค์ยังไม่รู้อะไรเลย” และขณะที่ผมยืนอยู่ด้านในวายเอ็มซีเอคิดว่าจะทำอะไรดี องค์ผู้เป็นเจ้าก็ทรงจงความสนใจของผมไปที่ประตูหมุนที่คนกำลังเข้าออก องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “มองไปที่ประตู” ผมมองแล้วก็เห็นสุภาพบุรุษชาวจีนร่างสูงคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามา แล้วองค์ผู้เป็นเจ้าก็สั่งผมว่า “ไปคุยกับเขา” ขณะที่ผมเดินไปหาเขา ผมถามพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ควรจะทำอะไรกับเขาหรือ?” ผมไม่เคยพบเขามาก่อนและไม่รู้ว่าเขาทำอะไรดี องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ถามเขาว่า เขาต้องการความช่วยเหลือไหม” ตามปกติแล้วคุณ จะหยุดคนแปลกหน้าต่อหน้าผู้คนและถามว่า “คุณต้องการความช่วยเหลือไหม” หรือไม่? แต่ผมก็ถามเขาไปว่า “คุณต้องการความช่วยเหลือไหม?” ผมรู้สึกแปลกใจเมื่อเขาตอบว่าต้องการ ผมจำไม่ได้แล้วว่า เขาต้องการความช่วยเหลืออะไร แต่สิ่งที่สำคัญก็คือ เราได้พูดคุยกันและในไม่ช้าเราก็พูดถึงเรื่องสิ่งฝ่ายวิญญาณ เขาแก่กว่าผม ด้วยวัยสี่สิบกว่า ๆ ของเขา ผมเป็นเด็กกว่าเขามาก ผมรู้สึกว่ามันไม่เหมาะที่ผมจะเป็นคนที่จะช่วยเขาในระดับฝ่ายวิญญาณ ผมจึงนัดให้เขาไปพบกับศิษยาภิบาลของคริสตจักรเราในวันถัดไป จากนั้นเขาก็มาหาองค์ผู้เป็นเจ้า!

เมื่อสุภาพบุรุษคนนี้เล่าเรื่องของเขาให้ผมฟังในภายหลังนั้น ผมจึงได้ตระหนักว่าการทรงนำของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์เพียงใด ไม่มีใครสามารถนึกถึงคำอธิบายของมนุษย์ที่จะมาอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ วันที่ผมได้พบกับเขา เขาเพิ่งมาจากไต้หวันที่เขาเป็นข้าราชการระดับสูง เขากำลังเดินทางไปเจนีวาใน

⁷ YMCA

⁸ Oxford Circus

ฐานะตัวแทนเพื่อเจรจาการค้า ผมไม่ได้ถามรายละเอียดจากเขา เขาเพิ่งมาถึงลอนดอนและไม่รู้จักเมืองนี้นั้นเป็นเหตุที่เมื่อผมถามเขาว่า เขาต้องการความช่วยเหลือไหม เขาตอบว่าต้องการ นอกจากนั้นเขาก็กำลังจะไปในวันมะรืนนี้ ซึ่งหมายความว่าเขามีเวลาอยู่ในลอนดอนเพียงแค่วันสองวัน มีเพียงหนึ่งในสองวันนี้นั้นที่เดินทางไปได้ คือถ้าเขาไม่มาหาองค์ผู้เป็นเจ้าของที่นี่ มาเลย หลังจากการประชุมที่เจนีวาเขาก็ต้องกลับไปได้วัน ดังนั้นเขาจึงมีเพียงสองวันนี้นั้นในลอนดอน

ต่อมามันทำให้ผมนึกได้ว่า นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนกับเมื่อฟิลิปไปพบขันที่ชาวเอธิโอเปียในถิ่นกันดาร (กิจการ 8:27-39) ขันที่เป็นข้าราชการที่กำลังเดินทางอยู่เมื่อฟิลิปพบกับเขา ฉะนั้นช่วงเวลาเหมาะสมของฟิลิปจึงต้องถูกต้องแม่นยำ ไม่เช่นนั้นเขาก็จะคลาดกันกับขันที่ เมื่อฟิลิปพบกับขันที่ในถิ่นกันดารนั้น เขาพบว่าขันที่กำลังอ่านพระคัมภีร์ในอิสยาห์ ฟิลิปจึงถามเขาว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่?” ซึ่งก็หมายความว่า “ท่านต้องการความช่วยเหลือไหม?” ขันที่ต้องการใครสักคนช่วยให้เขาเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ และฟิลิปก็อยู่ที่นั่นเพื่ออธิบายกับเขา จากนั้นขันที่ก็ยอมจำนนชีวิตของเขาแก่พระเจ้า

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าราชการจากไต้หวันเมื่อเขามอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ ช่วงเวลาประจวบเหมาะที่มาพบกันนี้เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ ถ้าหากผมไม่ได้ฟังเสียงของพระเจ้าหรือได้เชื่อฟังพระองค์ โลกิตของชายคนนี้จะคงอยู่ในมือของผม เขาก็คงไม่ได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้าของ เขามาพูดกับผมทีหลัง ก่อนที่จะออกเดินทางไปประชุมที่เจนีวาว่า “มันช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ผมกำลังแสวงหาพระเจ้า ผมไม่คิดเลยว่าผมจะได้พบพระเจ้า หรือพระเจ้าจะพบผมในลอนดอนนี้” สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นอย่างพอดีพอดีภายในระยะเวลาอันสั้น มีคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องนี้ไหม? พระเจ้าของเราช่างน่าอัศจรรย์ ผมรู้สึกแปลกประหลาดใจมาก แต่ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นด้วย ที่ถ้าหากผมไม่ได้ฟังเสียงของพระองค์ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้? จะมีบางคนที่เสียชีวิตไปโดยไม่รู้จักพระเจ้า เพราะคุณไม่ได้ฟังเสียงขององค์ผู้เป็นเจ้าของไหม?

การสื่อสารโดยตรงและลึก

เพื่อชี้แจงให้ชัดเจน ผมจึงต้องพูดถึงสิ่งอื่นๆ ด้วย คุณอาจสังเกตเห็นว่าประสบการณ์ทั้งหมดที่ผมแบ่งปันมานั้นเกิดขึ้นเมื่อครั้งผมยังเป็นเด็ก ไม่ใช่เพียงยังเป็นเด็กในแง่ของอายุทางกาย (ผมอยู่ในวัยยี่สิบกลางๆ) แต่ยังเป็นแง่ของการเป็นเด็กทางจิตวิญญาณอีกด้วย เมื่อผมยังเป็นเด็กทั้งสองด้าน พระเจ้าก็ได้ตรัสกับผมในแบบที่ได้ยินเสียงถึงสองสามครั้ง แต่เมื่อผมเป็นผู้ใหญ่ขึ้นทางจิตวิญญาณ พระเจ้าก็จะสื่อสารกับผมในแบบที่ไม่ได้ยินเสียง ตอนนี้พระองค์จะให้ผมรู้พระประสงค์ของพระองค์โดยตรง (โดยไม่ได้เป็นคำตรัส) และด้วยความชัดเจน (ผมรู้แน่ชัดว่านี่มาจากพระเจ้า และไม่ใช้สิ่งที่ใจของผมเองคิดขึ้น) พระองค์ทรงทำให้ผมรู้ในใจลึกๆว่า “นี่คือความประสงค์ของเรา” โดยที่ผมไม่สงสัยในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ผมทำเลย พระเจ้าไม่ได้ตรัสกับผมในแบบที่ได้ยินเสียงมานานทีเดียว พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เพราะเมื่อผมเรียนรู้ที่จะเดินใกล้ชิดพระองค์มากขึ้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระองค์จะทรงสื่อสารกับผมแบบใจต่อใจให้รู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ ตรงถึงใจของผมทันทีเลย ขณะที่ผมรอ

และคอยฟังอยู่นั้น พระองค์ก็จะให้ผมรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ผมรู้หรือให้ทำ ผมไม่จำเป็นต้องได้ยินเสียงคำตรัสของพระองค์อีกต่อไป ผมคิดว่าเมื่อผมยังอายุน้อยมากทั้งด้านร่างกายและจิตวิญญาณนั้น ผมยังไม่ได้เดินกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดพอที่จะรับการสื่อสารจากพระองค์โดยตรงถึงใจของผม ผมจำเป็นต้องได้ยินด้วยหูของผมในแง่หนึ่ง แต่พระองค์ทรงรู้ความต้องการของเราและทรงพระกรุณาอย่างมาก พระองค์จะทรงตอบสนองกับคุณตามความเติบโตของคุณหรือยังไม่เติบโต ถ้าหากคุณยังเป็นเด็กในองค์ผู้เป็นเจ้าของ พระองค์ก็จะพูดกับคุณในระดับของคุณ มันเหมือนความแตกต่างระหว่างการพูดกับเด็กและการพูดกับผู้ใหญ่ คุณจะไม่พูดกับเด็กในแบบเดียวกับที่คุณพูดกับผู้ใหญ่ ฉะนั้นเมื่อผมยังไม่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็จะพูดกับผมในแบบที่ผมจะสามารถเข้าใจพระองค์ได้อย่างชัดเจน

ทุกวันนี้พระองค์มักจะให้ผมรู้พระประสงค์ของพระองค์ เหมือนกับที่ผมเห็นแสงแวบหนึ่งอย่างชัดเจน ในเวลาที่พระองค์ทรงเลือก ผมรู้ว่ามันมาจากพระเจ้าเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้เห็นนั้นเกินความรู้ของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น เราไม่รู้อนาคต แต่ความเป็นจริงที่เป็นได้ก็คือ เราจำเป็นต้องรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำ หรือที่ไหนที่พระองค์ทรงต้องการให้เราไป ไม่ว่าจะมันเป็นวันนี้หรือวันพรุ่งนี้ แต่เราจะรับ “การทรงนำของพระวิญญาณ” ได้อย่างไร เหมือนที่บุตรทุกคนของพระเจ้าควรได้รับ (โรม 8:14) เว้นเสียแต่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์กับเรา? ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ผมช่วยใครสักคน พระองค์ก็จะทรงเปิดเผยสิ่งนั้นกับผม หากจำเป็น พระองค์ก็อาจจะทรงเปิดเผยด้วยว่าคนที่เจ็บป่วยหนักคนนั้นจะตายหรือไม่ตาย แน่แน่นอนว่าพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะสนองความที่อยากรู้ของผม แต่จะทรงเปิดเผยเฉพาะเมื่อมีความจำเป็นแน่นอนที่ผมต้องรู้

ตัวอย่างเช่น มีสองกรณีแยกกันที่แพทย์บอกว่าผู้ป่วยคนหนึ่งจะตาย แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยกับผมว่าผู้ป่วยทั้งสองคนจะไม่ตาย ในทั้งสองกรณีเมื่อผมบอกบรรดาญาติและเพื่อน ๆ ของคนที่ป่วยหนักว่าคนนั้นจะไม่ตาย พวกเขา ก็ตอบอย่างที่เราคาดไว้ด้วยคำพูดว่า “แต่หมอบอกว่าเขาจะตาย” ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเลือกระหว่างว่าจะเชื่อแพทย์หรือจะเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกผม ผลสุดท้ายนั้นก็แน่นอน สิ่งที่แพทย์บอกนั้นผิดและสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับผมนั้นเป็นจริง เราไม่ได้โทษแพทย์ที่ผิดพลาดเพราะพวกเขาพูดตามความรู้ทางการแพทย์ที่ดีที่สุดของพวกเขา แต่ฤทธิ์อำนาจของเจ้านั้นทำงานเกินขอบเขตความรู้ของมนุษย์ นั่นคือความมหัศจรรย์ของการเดินกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

ตายต่อบาป แล้วมีชีวิตในพระคริสต์!

ผมได้พูดมาตั้งแต่ต้นเกี่ยวกับที่พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา ตอนนี้ผมจะให้คุณดูข้อพระคัมภีร์ที่สั้นมาก แต่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในชีวิตจริง “ผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7) ผู้ที่ตายแล้วก็พ้นบาป นั่นก็คือ อิสระจากสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลกนี้ ซึ่งก็คือความบาป เมื่อความบาปครอบงำในชีวิตของคุณ มารจะควบคุมคุณ คุณไม่เชื่อในมารหรือ? มันไม่ได้ต่างกันเลย มารก็ไม่ต้องการให้คุณเชื่อในมัน มันไม่จำเป็นต้องให้คุณเชื่อในมัน เพราะมันมีจริง ไม่ว่าคุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อมัน

ในทำนองเดียวกันกับพระเจ้า หาก你不เชื่อในพระเจ้า มันก็ไม่เปลี่ยนความเป็นจริง พระเจ้าจะทรงหายไปเพียงเพราะ你不เชื่อในพระองค์อย่างนั้นหรือ? พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น และไม่ว่าคุณจะเชื่อในพระองค์หรือไม่ มันก็ไม่ได้เปลี่ยนความจริงนั้น แต่มันเปลี่ยนคุณ

หากแพทย์บอกคุณว่าคุณเป็นมะเร็งร้ายและคุณพูดว่า “ผมไม่เชื่อ” มะเร็งของคุณจะหายไปเพียงเพราะ你不เชื่ออย่างนั้นไหม? มะเร็งจะมาคุณไม่ว่าคุณเชื่อแพทย์หรือไม่ก็ตาม สิ่งสำคัญก็คือคุณตอบสนองอย่างไรกับมัน คุณจะตอบสนองว่า “ผมเป็นมะเร็งเข้าแล้ว ตอนนี้ผมจำเป็นต้องรู้ว่าควรจะทำอย่างไร” แต่ถ้า你不เชื่อและไม่ระมัดระวังไว้ก่อน คุณก็จะตาย หากคุณตอบสนองอย่างฉลาด คุณก็อาจจะมีชีวิตอยู่ หากคุณตอบสนองอย่างโง่เขลา คุณก็จะตาย พระเจ้าทรงมีจริง การที่你不เชื่อในพระองค์นั้นไม่ได้เปลี่ยนความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพระองค์ พระองค์ไม่ได้หยุดการมีอยู่จริงเพียงเพราะ你不เชื่อในพระองค์ การเชื่อหรือการไม่เชื่อของคุณจะส่งผลต่อตัวคุณเอง และการตอบสนองของคุณกับพระองค์ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความตาย

ในทำนองเดียวกันกับมาร หาก你不เชื่อว่ามารมีจริง มันก็ไม่ได้หายไป แต่การที่你不เชื่อ จะส่งผลกับคุณ เพราะจะทำให้你不ทันระมัดระวังตัว ในทางกลับกันนั้น มารจะไม่สามารถแตะต้องคุณได้ หาก你不ได้ถูกความบาปควบคุม มันต้องให้คุณมีบาปในชีวิตของคุณเสียก่อนที่มันจะจัดการและกวนใจคุณ คุณมีบาปอยู่ในชีวิตของคุณไหม? ถ้ามี มารก็จะควบคุมคุณไว้ โลกก็จะควบคุมคุณไว้ เพราะโลกเป็นเครื่องมือของมารที่จะทำงานกับคุณ มารคือ “พระของโลกรนี้ (หรือยุคนี้)” (2 โครินธ์ 4:4) และโลกนี้เป็นเครื่องมือของมัน เพื่อนเอ๋ย เมื่อคุณเก็บซ่อนความบาป คุณก็ตายในฝ่ายวิญญาณ และวิธีที่จะหลุดพ้นจากมันก็คือการตายต่อบาป และฉะนั้นจึงตายต่อความตายที่เกิดจากบาป เส้นทางสู่อิสรภาพที่แท้จริงก็คืออิสรภาพจากบาปนั้น มาจากการตายต่อบาป คุณได้มีประสบการณ์ในความชื่นชมยินดีกับอิสรภาพนั้นไหม? หรือว่าคุณเป็นทาสที่ถูกซาตานบงการไหม? มีคริสเตียนไม่มากที่มีประสบการณ์กับอิสรภาพอย่างแท้จริง นั่นเป็นเพราะมีคริสเตียนน้อยคนที่มีประสบการณ์กับความตาย คือตายกับพระคริสต์ (โรม 6:3-7)

การตายกับพระคริสต์ ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเรากับพระคริสต์นั้น ไม่ใช่จุดจบในตัวของมันเอง แต่เป็นประตูไปสู่ชีวิต คุณเคยเห็นคริสเตียนตายไหม? บางคนมาหาพระเจ้ายากก็เพราะได้เห็นคริสเตียนตาย โดยได้เห็นสันติสุขและความยินดีเล็กๆของเขา สำหรับคริสเตียนเช่นนี้ ความตายเป็นเพียงประตูสู่อิสรภาพนิรันดร์ คริสตจักรในยุคแรกๆเป็นพยานอย่างมีพลังกับโลก เพราะว่าคนที่ไม่ใช่คริสเตียนกลัวความตาย มารควบคุมผู้คนให้กลัวความตาย คุณกลัวที่จะตายไหม? คุณไม่รู้ว่าคุณจะลงเอยอย่างไรนอกจากจะถูกดินกลบหน้า แต่คนที่มีชีวิตกับพระคริสต์ในโลกนี้จะรู้ว่าเขาจะไปไหน เขาจะเป็นอิสระจากการครอบงำของบาปและดังนั้นเขาจึงเป็นอิสระจากความกลัว ความบาปทำให้เกิดความกลัว ดังนั้นเมื่อคนๆหนึ่งเป็นอิสระจากบาป คนนั้นก็จะเป็นอิสระจากความกลัว อิสรภาพที่มาจาก การตายต่อบาปนั้นนำมาซึ่งศรัทธาอย่างแท้จริง

คุณแม่ของผม

ผมอยากแบ่งปันเหตุการณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของผมในช่วงท้ายนี้ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างมากและผมก็ไม่ชอบที่จะพูดถึงมัน ผมไม่รู้วิธีอื่นที่จะเป็นพยานกับคุณเกี่ยวกับการตายของผมกับพระคริสต์ และผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของผมกับคุณแม่ของผม และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในชีวิตของเธอ ผมได้แบ่งปันไปบ้างแล้วเกี่ยวกับครอบครัวของผม โดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับคุณพ่อของผม แต่แทบจะไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณแม่ของผมเลย

คุณเห็นไหมว่า คุณแม่ของผมเป็นคนที่ผมแทบไม่รู้จักเมื่อตอนผมเป็นเด็ก นั่นเป็นเพราะเมื่อผมเป็นเด็กจากวัยเด็กเล็ก ผมได้รับการดูแลจากพี่เลี้ยงมาตลอด ผมอายุได้ห้าขวบเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง คุณพ่อของผมเป็นผู้รักชาติอย่างแรงกล้า ท่านได้เข้าร่วมสงครามโดยทำงานในรัฐบาลในช่วงสงคราม ท่านต้องลอบหนีออกจากเชียงใหม่ก่อนที่กองทัพญี่ปุ่นจะเข้ายึดเมือง ดังนั้น ผมและคุณแม่ของผมจึงติดค้างอยู่ในดินแดนของศัตรูในช่วงสงคราม คุณแม่ต้องหางานทำเพื่อจะมีรายได้ และเธอก็ต้องจ้างพี่เลี้ยงเพื่อทำงานบ้านและดูแลผม เมื่อผมถึงเกณฑ์ที่จะเข้าเรียนชั้นประถม คุณแม่ของผมเห็นว่าสิ่งที่ดีที่สุดก็คือ ส่งผมไปโรงเรียนประจำในอีกฟากหนึ่งของเชียงใหม่ในช่วงสองปีแรก ผมจะได้กลับบ้านในวันหยุดสุดสัปดาห์เป็นครั้งคราว ซึ่งหมายความว่าผมไม่ค่อยได้เจอท่าน แม่ผมจะกลับบ้าน ท่านก็มักจะไม่อยู่บ้าน ท่านยังสาวและสวย และต้องการเข้าสังคม ทั้งหมดนี้หมายความว่า ผมเติบโตขึ้นโดยที่แทบจะรู้จักคุณแม่ของผมและไม่ได้ได้รับความรักจากคุณแม่

ผมไม่ได้สัมผัสกับความรักรักของคุณแม่ เว้นแต่จากผู้ที่มาทำหน้าที่แทนซึ่งก็คือ “อาม่า” ของผม (พี่เลี้ยง) ที่เป็นแม่ของผม เธอเลี้ยงดูผมมาและทุ่มเทกับผมอย่างมาก เธอรักผมมากจนผมไม่เคยรู้สึกว่ามีอะไรขาดหายไป แม้ว่าผมจะไม่ได้ได้รับการดูแลจากแม่แท้ๆของผม แต่ผมก็มีแม่อีกคนหนึ่งซึ่งรักผมเหมือนกับลูกของเธอเอง เธอน่าจะรักผมมากกว่าที่พวกคุณส่วนใหญ่ได้รับความรักจากคุณแม่ของคุณเอง ในแง่นี้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้ผมด้วยพระทัยกรุณาโดยให้อาม่ากับผมที่เป็นเหมือนแม่มากกว่าเป็นอาม่า ถึงอย่างนั้น ไม่ว่าจะได้อย่างไร ก็ไม่มีอาม่าคนไหนที่จะมาเป็นแม่ของคุณเองจริงๆได้ แต่ผมไม่รู้ว่าจะสัมพันธ์กับคุณแม่ของผมอย่างไร

ไก่เลี้ยงของผม

เรื่องยิ่งแย่ง เมื่อคุณแม่ของผมทำสิ่งที่ทำให้ผมเจ็บปวดอย่างมาก มีครั้งหนึ่ง อาม่าเอาไก่เลี้ยงมาให้ผมตัวหนึ่งจากบ้านของเธอในชนบท เธอกลับไปเยี่ยมบ้านและเมื่อเธอกลับมาเธอพูดว่า “ฉันมีของขวัญให้คุณ” แน่ใจว่าเด็ก ๆ จะชอบของขวัญที่ให้ความรัก ผมถามว่า “อะไรหรือ?” เธอเปิดตะกร้าใบใหญ่ของเธอ และไก่ก็โผล่ออกมา ผมดีใจมาก! มันมีขนสวยงามและฉลาดด้วย! มันฉลาดยังไงหรือ? ทุกครั้งที่พี่เลี้ยงของผมเรียกมัน มันจะมาหาเธอทันที เราพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์บนชั้นสาม ทุกชั้นจะมีทางเข้าสองทาง นี่เป็นวิธีทดสอบความฉลาดของไก่ เพราะเมื่อพี่เลี้ยงของผมเรียกมันจากหน้าต่างชั้นสาม

มันจะรู้ได้อย่างไรว่าประตูสองบานฝั่งไหนที่จะต้องเข้าไป? และจะขึ้นไปชั้นไหน? แล้วประตูไหนเป็นประตูที่ถูกต้อง และชั้นไหนเป็นชั้นที่ถูกต้อง? แต่ไก่ของผมรู้จักที่จะเข้าบ้านได้อย่างถูกต้อง

อาม้าของผมจะเอาไก่ไว้ในสวนข้างล่าง ซึ่งไม่ใช่สวนส่วนตัว แต่เป็นสวนสาธารณะที่เปิดโล่งถึงถนน กระนั้นไก่ตัวนี้ก็ไม่เคยเดินออกไปที่ถนน แต่จะอยู่ในที่ปลอดภัยภายในสวน ใครสอนมันให้อยู่แต่ในสวนหรือ? มันไม่ได้เป็นลูกไก่ที่ถูกเลี้ยงไว้ในสวน แต่เป็นไก่โตเต็มที่แล้วมาอยู่ที่นี่ แต่มันจะอยู่ในสวนและให้อาหารที่นั่น และเมื่ออาม้าเรียกหาไก่จากหน้าต่างเมื่อไร มันก็จะวิ่งขึ้นบันไดทางประตูด้านขวา ขึ้นชั้นที่ถูกต้องและเข้ามาประตูของเรา! มันไม่ใช่ไก่ที่พิเศษหรือ? มันมีค่ามากสำหรับผม

วันหนึ่ง ผมกลับจากโรงเรียน แล้วไก่ของผมอยู่ที่ไหนหรือ? มันอยู่ในหม้อต้ม ผมต้องการคำอธิบายจากอาม้าของผม “เอาไก่ของผมไปทำอาหารทำไม?” “ฉันไม่ได้อยากเอามันทำอาหาร แต่คุณแม่ของคุณบอกให้ฉันทำ” เธอพูดอย่างเศร้าใจ เพราะเธอก็รักไก่เช่นกัน “ทำไมเธอจึงทำเช่นนั้น?” คำอธิบายที่ได้รับก็คือ คุณแม่ของผมจะมีแขกมาหลายคนและเธอต้องการจะเพิ่มอาหารบนโต๊ะ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับไก่ ผมยังเป็นเด็กและไก่ตัวนี้ก็มีค่าสำหรับผม สำหรับคุณแล้ว ไก่อาจไม่ได้มีความหมายมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของคุณ ผมไม่รู้ว่าจะให้ภัยคุณแม่ของผมได้อย่างไร (แม้ผมจะจำไม่ได้ว่าท่านเคยขอให้ผมยกโทษให้) มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายที่จะทำกับสัตว์เลี้ยงของผม ผมคิดกับตัวเองว่า ผมไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากคุณแม่ของผม และตอนนี้ท่านก็เอาสิ่งที่ผมรักไปจากผม

สุนัขพันธุ์ปักกิ่งเทอร์เรียของผม

เพื่อนที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่คุณจะมีได้ก็คือสุนัข ผมมีสุนัขพันธุ์ปักกิ่งเทอร์เรียสีขาว ตัวเล็กขนยาวปิดหน้าปิดตาจนคุณมองไม่เห็นหน้ามัน มันมีใบหน้ากลมน่ารักและดูเหมือนตุ๊กตาทามิ มันเป็นที่รักของผมมาก เพราะเมื่อผมจะกลับบ้านจากโรงเรียนในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ สุนัขของผมก็จะมาต้อนรับผมอย่างตื่นเต้นดีใจและกระโดดเข้าหาผม ไม่มีอะไรที่ต้อนรับคุณได้อย่างอบอุ่นมากไปกว่าสุนัขแล้ว ผมไม่เคยได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากมนุษย์เลย ในหลายครอบครัว เมื่อสามีกลับจากที่ทำงานมาถึงบ้าน สิ่งที่ได้รับก็คือกรรยาวิ่งอยู่กับการทำอาหาร ซักเสื้อผ้า และดูแลลูกๆ บ่อยครั้งที่สามีเหนื่อยหรือยุ่งเกินกว่าที่จะสนใจกรรยา บ่อยครั้งที่ทั้งสามีและกรรยาต่างก็ไม่มีเวลาหรือกำลังที่จะทักทายกันเมื่อสามีกลับมาบ้าน แต่สุนัขจะมาต้อนรับคุณอย่างอบอุ่นเสมอ มาเลียและกระโดดนัวเนียคุณไปทั่ว

วันหนึ่งผมกลับบ้านและไม่เห็นสุนัข ไม่มีการต้อนรับที่อบอุ่น ไม่มีสัตว์เลี้ยง ไม่มีอะไรเลย “มันเกิดอะไรขึ้นกับสุนัขของผมหรือ?” “อ้อ คุณแม่ของคุณลืมนัดประตู มันก็เลยออกไปและไม่กลับมา” ไก่ของผมก็ไปแล้ว แล้วยังสุนัขของผมอีก ผมได้สูญเสียสิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขที่สุด มันมากเกินไปที่จะรับไหว การไม่ได้รับความรักมากนักจากคุณแม่ก็เป็นอย่างหนึ่ง แต่การสูญเสียสิ่งที่ผมรักก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ไม่มีความขุ่นเคือง

หากคุณเติบโตขึ้นด้วยการเก็บความโกรธแค้น ความขุ่นเคือง และความขมขื่นไว้ คุณจะกลายเป็นคนแบบไหนหรือ? หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำงานในใจของผม ผมก็จะยังคงขมขื่น ทำไมผมจึงไม่รู้สึกรำคาญหรือขุ่นเคือง หรือเกลียดชังคุณแม่ของผม? นั่นก็เพราะผมได้ตายกับพระคริสต์ และในการตายนั้น ผมได้สูญเสียตัวเก่าในตัวผมที่ขุ่นเคือง เจ็บปวด และถูกทอดทิ้ง ผมได้เข้าสู่ชีวิตใหม่ที่ไม่มีความขมขื่น ความโกรธเคือง หรือความเกลียดชัง เพราะอีริก ชาง⁹ ผู้ที่เติบโตขึ้นมาโดยไม่ได้รับความรักจากคุณแม่ และไม่ได้ได้รับความสนใจแม้แต่แต่น้อยนิดจากคุณแม่ของเขานั้น ได้ตายกับพระคริสต์แล้ว ผมไม่ได้รับผลร้ายทางจิตใจแต่อย่างใด ผมยังสามารถรักคุณแม่ของผมได้ และก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต เราได้กลายเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก นั่นคือหลักฐานของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยกู้และทำการเปลี่ยนแปลง

ตอนนี้คุณจะเห็นได้ว่า ทำไมก่อนหน้านี้ ผมจึงไม่เคยพูดถึงคุณแม่ของผม นั่นเป็นเพราะผมไม่อยากพูดถึงท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เหตุผลที่ดีที่สุดที่ผมสามารถจะพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับท่านได้ก็เพราะการทำเช่นนั้นผมกำลังเป็นพยานถึงด้านสำคัญนี้ที่พระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของผม และต่อมาก็ทรงทำในชีวิตของคุณแม่เช่นกัน หากคุณไม่ทราบถึงความซาหืดและความเจ็บปวดในสถานการณ์ที่ผมเติบโตขึ้นมาที่มีโอกาสจะส่งผลร้ายที่ลึกภายใน คุณก็จะไม่ได้ตระหนักถึงความดีเลิศในการทำงานของพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนผมให้เป็นคนใหม่ การดึงผมเข้าสู่ชีวิตใหม่ในพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนทัศนคติและความสัมพันธ์ของผมที่มีต่อคุณแม่ของผม และสิ่งนี้ส่งผลให้ท่านได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

ในปัจจุบันมีกลุ่มคริสตจักรที่สอนสิ่งที่เรียกกันว่า “การบำบัดภายใน” พวกเขาอ้างว่า “การบำบัดภายใน” นี้ควรนำมาใช้กับทุกคน โดยเฉพาะคนที่เจ็บปวดภายในเหมือนผม มันเป็นเรื่องจริงที่เมื่อผมย้อนความทรงจำของผมแล้ว ผมก็นึกไม่ออกสักตัวอย่างถึงความรักของคุณแม่ผม หากคุณจะขอให้ผมเอ่ยถึงเหตุการณ์เช่นนั้นสักครั้งจากช่วงวัยเด็กของผม ผมจะนึกไม่ออกเลย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าท่านไม่ได้รับผม ผมแค่จะบอกว่าการแสดงความรักของคุณแม่ไม่เคยอยู่ในความทรงจำของผมเลย วัยเด็กที่ขาดความรักอย่างมากเช่นนั้นถูกคิดกันไปว่า จะทิ้งรอยแผลเป็นทางอารมณ์และทางจิตใจไว้ในใจของคนนั้น แต่ผมไม่เห็นรอยแผลเป็นอะไรเลย มันจึงไม่มีอะไรที่จะต้องรับการบำบัดให้หาย ผมไม่มีความจำเป็นต้องไปพบจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาให้วิเคราะห์ผลกระทบในความเจ็บปวดทางใจ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพระเยซูได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม ผมได้ตายกับพระองค์เมื่อรับบัพติศมาและเป็นขึ้นกับพระองค์เข้าสู่ชีวิตใหม่ ในการตายกับพระองค์นั้น ตัวเก่าของผมพร้อมกับความทรงจำและทัศนคติเก่าๆได้ล่องลับไป “ผม” คนเก่าจะต้องตายเพื่อจะได้เกิด “ผม” คนใหม่ขึ้น

การฝึก “บำบัดภายใน” เป็นการ “การบำบัด” ตัวเก่า ที่พระเยซูจะอธิบายว่า เป็นการปะผ้าเก่าด้วยชิ้นของผ้าใหม่ ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปจะยิ่งทำให้ฉีกขาด ในการช่วยกู้เรานั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงปะคนเก่า พระองค์ทรงสร้างคนใหม่ในพระคริสต์ออกมาจากเรา นี่เป็นคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ (2 โครินธ์ 5:17 ฯลฯ) หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด ผมก็เริ่มที่จะรักคุณแม่ของผม แล้วผมก็ไม่ว่ายช้าว่าทำไม! แต่ผมสามารถทำอย่างนั้นได้ ก็เมื่อหลังจากที่พระเยซูได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม พระองค์ทรงอยู่ในผม และทรงเป็นเพื่อนของคนบาป พระองค์ทรงให้อภัยคนบาปอย่างผม และทรงใส่ความรักของพระองค์เข้า

⁹ Eric Chang

มาในใจของผม ความรักนี้เป็นสิ่งที่มีพละนาภาพที่สุดที่เปลี่ยนใจคุณแม่ของผม นั่นคือสิ่งมหัศจรรย์ที่องค์ผู้เป็นเจ้าของได้ทรงกระทำในผม

เมื่อผมกำลังศึกษาอยู่ในลอนดอน ผมจะไปเยี่ยมคุณแม่ของผมในช่วงปิดภาคฤดูร้อน ผมจะไม่เรียกบ้านของท่านว่าเป็นบ้านของผม เพราะที่นั่นผมไม่ได้รับการต้อนรับเลย เห็นไหมว่า ผมน่าจะรู้สึกเจ็บปวดหรือเก็บความเกลียดชังไว้ แต่ผมก็ไม่ยอมให้สิ่งนั้นมีอิทธิพลกับผม “เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7) และความเกลียดชังก็คือบาป

แต่การมาปรากฏตัวของผมที่บ้านของท่าน เป็นการรบกวนชีวิตส่วนตัวของท่านและไม่สะดวกสำหรับท่าน ดังนั้นผมจะอยู่เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น แต่ในช่วงที่พักอยู่ด้วยนั้น ผมจะล้างจานและทำสิ่งที่ไม่ได้คาดหวังให้ผมทำ ผมพูดกับตัวเองว่า ผมจะไม่ไปสั่งสอนท่าน แต่จะเป็นพยานกับท่านด้วยชีวิตของผม หากชีวิตของผมไม่ได้พูดกับท่าน ก็ไม่มีอะไรจะพูดได้

วันหนึ่งท่านถามผมว่า “เธอจ่ายค่าเล่าเรียนของเธออย่างไร? ใครเป็นคนสนับสนุนการเงินให้การศึกษของเธอในลอนดอน?”

“พระเจ้าของผมทรงจัดเตรียมให้”

“ก็ใช่ แต่พระองค์ไม่ได้ไปรยเงินลงมาจากสวรรค์นี่”

“บางครั้งพระองค์ก็ทำอย่างนั้น! พระองค์มีวิธีการของพระองค์ที่จะทรงทำ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง”

“ฉันไม่เข้าใจ”

เนื่องจากท่านไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ท่านจึงไม่อาจจะเข้าใจได้ว่าพระองค์ทรงดูแลลูก ๆ ของพระองค์และทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้พวกเขา เมื่อพวกเขาพึ่งพระองค์ให้ดูแลพวกเขา ไม่กี่ปีต่อมาหลังจากผมเรียนจบ ท่านพูดกับผมว่า “ฉันไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจัดเตรียมให้เธออย่างไร แต่ฉันเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นจริง”

เรื่องมรดก

คุณพ่อของผมเสียชีวิตไม่กี่ปีต่อมาเมื่อผมยังอยู่ในลอนดอน คุณพ่อกับคุณแม่ของผมได้แยกทางกัน ผมรู้สึกว่ามันยากที่จะพูดถึงเรื่องพวกนี้ของครอบครัว แต่ผมก็ไม่เห็นทางอื่นที่จะแบ่งปันสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในชีวิตของผมโดยไม่เอ่ยถึงสิ่งเหล่านี้ คุณพ่อกับคุณแม่ของผมได้หย่าร้างกันอย่างเป็นทางการ แต่คุณพ่อของผมได้เขียนในพินัยกรรมของท่านว่า คุณแม่ของผมเป็นคนที่ท่านจะยกมรดกทั้งหมดของท่านให้ท่านรักคุณแม่ของผมและยังคงหวังที่จะได้อยู่ด้วยกันอีก แต่คุณแม่ไม่ต้องการ หลังจากที่ท่านเสียชีวิตผู้จัดการมรดกของท่านได้ดูพินัยกรรมและเห็นว่า คุณพ่อของผมได้สั่งไว้ว่า ทรัพย์สินมรดกของท่านทั้งหมดจะต้องยกให้กับ “ภรรยาของผม” ซึ่งก็คือคุณแม่ของผม แต่ศาลหยุดดำเนินการตามคำสั่งของคุณพ่อในพินัยกรรมนั้น จนกว่าคุณแม่ของผมจะสามารถพิสูจน์ได้ว่า คุณแม่ยังเป็นภรรยาของท่านอยู่ แน่แน่นอนว่า

ท่านไม่สามารถจะพิสูจน์เช่นนั้นได้ เพราะทั้งสองได้หย่าร้างกัน ดังนั้นศาลจึงตัดสินว่า ในเมื่อคุณแม่ของผมไม่สามารถจะรับมรดกได้ ดังนั้นมรดกนี้จะยกให้กับผม

คุณแม่ของผมต้องการจะต่อสู้หรืออย่างน้อยก็อุทธรณ์คำตัดสินของศาล เราจะไม่คิดแบบนี้หรือว่า “นี่จะไม่เกินไปหรือ? คุณไม่ต้องการจะเป็นภรรยาของเขา คุณไม่ต้องการจะเป็นแม่ แต่คุณต้องการจะรับมรดก!” แต่ขอให้เราจำไว้ว่าท่านไม่ได้เป็นคริสเตียน ผมควรจะทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้? และนี่คือสิ่งที่ผมได้ทำ ผมพูดกับคุณแม่ของผมว่า “ผมจะให้มรดกทั้งหมดกับคุณแม่” ผมได้จ้างทนายความด้วยค่าใช้จ่ายของผมเอง และสั่งให้เขาเขียนคำกล่าวในนามของผมที่ผมจะสละมรดก ซึ่งศาลในสหรัฐอเมริกา (คุณพ่อของผมเสียชีวิตในสหรัฐอเมริกา) ได้ประกาศว่าเป็นของผม ดังนั้นผมจึงเซ็นชื่อสละสิทธิ์มรดกของผม ผมพูดว่า “มอบทุกอย่างให้คุณแม่ของผม ผมไม่ต้องการมัน ผมเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า” ตัวผมเองไม่มีเงิน และผมก็ไม่สามารถชำระค่าธรรมเนียมให้ทนายความได้ในทันที ทนายความซึ่งเป็นคริสเตียนที่ดี เขาประทับใจสิ่งที่ผมได้ทำ เขาพูดกับผมว่า “ผมไม่ต้องการให้คุณจ่ายเงินผม ต่อไปในภายภาคหน้า เมื่อใดก็ตามที่คุณต้องการความช่วยเหลือทางกฎหมาย คุณมาหาผมได้เลย ผมจะช่วยคุณโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย” นั่นคือการที่มรดกไปเป็นของคุณแม่ของผม

เป็นคนใหม่ในพระคริสต์

เมื่อเวลาผ่านไป พระเจ้าได้ทรงทำงานในใจของคุณแม่อย่างช้าๆ จนความแข็งกระด้างและความเห็นแก่ตัวของท่านเริ่มค่อยๆ หายไป ช่วงเวลาที่ซึ่งที่สุดช่วงหนึ่งในชีวิตของผมมาถึงในวันที่ท่านพูดกับผมว่า “อีริค ฉันจะรู้จักพระเจ้าที่เธอไว้วางใจและรับใช้ได้อย่างไร? ช่วยบอกฉันที” ผมถามท่านว่า “แม่ครับ แม่อยากจะรู้จักจริงๆ ไหม?” ท่านพูดว่า “อยากสิ ฉันจะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร?” ผมพูดว่า “แล้วแม่พร้อมจะคุกเข่าลงด้วยกันกับผมและเปิดใจของแม่กับพระเจ้า เริ่มต้นใหม่ ยอมจำนนชีวิตของแม่ทั้งหมดกับพระเจ้า และให้พระองค์สร้างแม่ให้เป็นคนใหม่ไหม? แม่เต็มใจที่จะทำอย่างนั้นไหม?” ท่านพูดว่า “เต็มใจ” ผมถามว่า “เราคุกเข่าด้วยกันไหม?” ท่านพูดว่า “ได้สิ” แล้วท่านก็คุกเข่าลงพร้อมกับผมและยอมจำนนชีวิตของท่านกับองค์ผู้เป็นเจ้า น้ำตาจากการกลับใจใหม่ไหลพร่างพรูลงมา ท่านร้องไห้อย่างมาก มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจ

ผมไม่เคยย้อนนึกถึงเหตุการณ์นี้โดยที่ไม่รู้สึกถึงพลังของอารมณ์นั้นเมื่อผมดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในใจของคุณแม่ ท่านเป็นคนหนึ่งที่ไม่ต้องการจะเห็นด้านในของคริสตจักร ผู้ไม่สนใจในพระกิตติคุณ ผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า และมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น เพื่อตัวเองคนเดียว แต่ที่ผมเห็นต่อหน้าต่อตาของผมนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างคนใหม่ทั้งหมดในท่าน ผมเป็นพยานคนหนึ่งกับเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์นี้ หลังจากนั้นเราก็นิยมนกันมาก มีความรักในแบบใหม่ทั้งหมดต่อกัน มันยากที่จะอธิบาย แต่มันก็น่าอัศจรรย์

เนื่องจากคุณแม่ของผมไม่สามารถจะอยู่ที่นี้เพื่อเป็นพยานถึงการที่องค์ผู้เป็นเจ้าทรงช่วยท่านให้รอดและเปลี่ยนท่านให้เป็นคนใหม่ ผมมั่นใจว่าท่านจะมีความสุขที่ผมได้ทำสิ่งนี้เพื่อท่าน นอกจากนั้น ถ้าท่านต้องเป็นคนที่จะบอกเล่าชีวิตแต่ก่อนของท่าน ท่านน่าจะอธิบายด้วยคำพูดที่แข็งแกร่งกว่าผม นั่นเป็นเพราะหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงเรา เราจะเห็นตัวเราเองและสิ่งที่เราเคยเป็นในอดีตได้ชัดเจน

ขึ้นมาก ในส่วนของผมแล้ว ถ้าผมได้พยายามหลีกเลี่ยงความไม่พอใจที่จะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และไม่ได้กล่าวถึงท่านทั้งสองเลย คุณก็จะไม่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายที่พระเจ้าได้ทรงมีผลในชีวิตของท่าน ท่านกลายเป็นคนที่แตกต่างไปเลยอย่างสิ้นเชิงจากคนที่ผมเคยรู้จักมาก่อน

เสียใจเพราะความรัก

ไม่กี่ปีหลังจากที่คุณแม่ของผมได้มาหาคู่ผู้เป็นเจ้า ท่านก็จากไป ผมรู้สึกเจ็บลึกในใจของผม ความจริงถ้าจะพูดอย่างเปิดเผยและจริงใจแล้ว มีครั้งหนึ่งในสองสามครั้งในชีวิตของผม ที่ผมไม่พอใจพระเจ้า ผมพูดกับพระเจ้าว่า “ตลอดชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้มีแม่ที่แท้จริงของข้าพระองค์เลย เมื่อท่านมาหาพระองค์ ท่านรักพระองค์และต้องการจะเดินไปกับพระองค์ ตอนนี้ข้าพระองค์เพิ่งเริ่มที่จะรู้ว่าข้าพระองค์มีแม่ แล้วพระองค์ก็พรากท่านไปเสีย ข้าพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งนี้ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ยินดีกับเรื่องนี้” ผมขอยอมรับกับพวกคุณว่า ผมบ่นกับพระเจ้า ที่ทำไมพระองค์จึงทำเช่นนี้? จวบจนถึงทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ เมื่อคุณแม่ของผมกับผมสนิทกันมากขึ้น เมื่อเรามีความรักกันใหม่และความหวานชื่นต่อกัน ท่านก็จากไป จากที่ดูเหมือนจะเป็นหัตถกรรมตาก็ก่อตัวขึ้นเป็นปอดบวมจากไวรัสที่ร้ายแรงซึ่งไม่มียาปฏิชีวนะใดจะหยุดยั้งได้ ท่านมีอาการโคมาและเสียชีวิตภายในไม่กี่วัน

ผมไม่ได้บอกลากับท่านเลย แม้แต่จะบอกลากันทางโทรศัพท์ ในเวลานั้นผมไปมิชชั่น หลังจากกลับมาไม่นาน ผมก็ได้รับโทรเลขแจ้งให้ผมทราบว่าคุณแม่ของผมเสียชีวิตแล้ว ผมรู้ว่าการเป็นคริสเตียนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ผมยอมรับตามตรงว่ามันทำให้ผมเสียใจอย่างมากที่พระเจ้าทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะรับท่านไป แต่ผมรู้ว่าจะต้องมีเหตุผลที่ดีสำหรับสิ่งนี้ ซึ่งสักวันหนึ่งผมจะเข้าใจอย่างสมบูรณ์ จนกว่าจะถึงวันนั้น พระคำของพระเจ้าก็ได้เตือนใจผมว่า

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้และ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราที่สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราที่สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:8-9)

จุดสำคัญที่ผมต้องการจะเน้นก็คือว่า เพราะผมได้ตายกับพระคริสต์ ผมไม่ได้เก็บความไม่พอใจใดๆ ต่อคุณแม่ของผม หลังจากที่ผมได้มารู้จักพระเจ้า ผมก็ไม่มีปัญหาที่จะให้อภัยท่าน ผมไม่สามารถคิดอีกต่อไปถึงสิ่งที่ผมจะให้อภัย เพราะผม คนที่เคยเจ็บปวดและถูกทอดทิ้งนั้นได้ตายไปแล้ว เพราะอิริค ชาง คนนั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป มีอิริคคนใหม่ที่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในเขา คุณแม่ของผมมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจในการช่วยให้รอดของพระเจ้าในคนใหม่นี้ และเป็นฤทธิ์อำนาจที่เปลี่ยนแปลงท่าน คนที่หัวใจแข็งกระด้าง ที่จะพูดแบบคนทั่วไปก็คือ มันเป็นไปได้เลยที่จะช่วยท่านให้รอดได้

ผมหวังว่าคุณจะเห็นว่า การตายกับพระคริสต์นั้นหมายความว่าอย่างไร ผมไม่เคยต้องการสิ่งๆ หนึ่งที่เรียกว่า “การบำบัดภายใน” ผมไม่ต้องการการบำบัดทางอารมณ์ เพราะเมื่อคุณได้ตายแล้ว ความ

เจ็บปวดทั้งสิ้นและสิ่งเลวร้ายทั้งหมดก็ได้ตายไปกับคุณด้วย ชีวิตเก่าที่มีบาดแผลใจและความบาปนั้นได้ตายไปแล้ว

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีหญิงสาวคนหนึ่งบอกเราว่า เธอเคยเจอประสบการณ์อันเจ็บปวดจากการถูกทารุณกรรมอย่างหนัก และทิ้งแผลลึกทางจิตใจไว้ให้ แต่หลังจากที่เธอได้ตายกับพระคริสต์ เธอก็ไม่จำเป็นต้องรักษาทางจิตใจหรือการบำบัดใด ๆ อีกต่อไป สิ่งเก่าได้ล่องไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา เธอมีประสบการณ์กับความจริงนี้ด้วยตัวเธอเองว่า คนที่ตายแล้วนั้นก็พ้นอิสระจากความบาปและความเจ็บปวดในอดีต มีอิสระที่จะมีชีวิตใหม่ที่มีค่าและมีความหมายด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ความชื่นชมยินดีของพระเจ้า เสรีภาพของพระเจ้า ความรอดและการเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิงของคน ๆ หนึ่งนั้นเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่คุณเคยเห็น ผมได้มีประสบการณ์และได้เป็นพยานกับการอัศจรรย์มากมาย แต่ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการเปลี่ยนแปลงใหม่ของคน ๆ หนึ่งอย่างสิ้นเชิง ไม่มีอะไรจะเทียบกับสิ่งนั้นได้เลย

ผมจะไปเยี่ยมหลุมฝังศพของคุณแม่เป็นระยะ ๆ เมื่อผมอยู่ในส่วนนั้นของโลก แล้วผมจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ทางทั้งสิ้นของพระองค์นั้นอัศจรรย์ยิ่งนัก”